

Pakikisakay na May Layunin

Hitchhiking on Purpose

George Watmough

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Hitchhiking on Purpose*, ni George Watmough.

© 1965 by Loizeaux Brothers, Inc., Neptune, New Jersey.

Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions. Ang orihinal na karapatang-ari ay hawak ng Loizeaux Brothers, Inc.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paunang Salita

Bawat Cristiano (at sa Cristiano, ang ibig kong sabihin ay ang taong ipinanganak na muli mula sa itaas sa pamilya ng Diyos, sa biyaya, sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo) ay nangangailangan ng tatlong bagay upang maging tagapagdala ng mga kaluluwa kay Cristo: biyaya, patnubay, at lakas ng loob.

Maituturo lamang natin ang iba sa Panginoong Jesu-Cristo kapag alam nating tayo ay naligtas na sa pamamagitan ng Kanyang kahanga-hangang biyaya. Ang Kanyang kamangha-manghang biyaya lamang ang makapagbibigay sa atin ng habag na kailangan natin para sa mga napapahamak sa ating paligid.

Pagkatapos, kailangan natin ng patnubay, at ang Banal na Espiritu lamang ang makapag-aakay sa atin sa mga taong dapat nating abutin para sa Kanya dala ang mabuting balita ng kaligtasan. “Ang mga hakbang ng mabuting tao ay itinatalaga ng Panginoon” (Awit 37:23). “Ako'y nasa daan, at pinatnubayan ako ng PANGINOON” (Genesis 24:27).

Pagkatapos, kailangan natin ng lakas ng loob, banal na lakas ng loob, upang tumayo kasama ng isang itinakwil na Tagapagligtas at ipahayag kung gaano kadakilang mga bagay ang ginawa ng Panginoon para sa atin.

Ang aklat na ito ay ipinadadala kalakip ang panalangin na gamitin ito ng Panginoon ng Pag-aani upang maging pagpapala sa maraming puso at sa kaligtasan ng ilan, para sa Kanyang kaluwalhatian.

GEORGE WATMOUGH

Nawala ang mga Maleta—Naligtas ang Tao

Sa nakaraang tatlung taon, ginagawa ko ang iniutos ng Banal na Espiritu kay Felipe: “Lumapit ka, at makisama ka sa karong ito” (Mga Gawa 8:29). At iningatan ako ng Panginoon sa lahat ng limampu't apat na paglalakbay na ito sa buong Amerika, kaya hindi ako kailanman nasaktan sa aksidente o nahuli sa isang pulong—at dahil dito ay pinupuri ko ang Kanyang Pangalan.

Pero ibang-iba ang buhay ko bago iyon.

Lumaki ako sa isang tahanan kung saan wala akong maalalang nakakita ako ng Biblia o nakarinig ng kahit isang salita ng panalangin. Malakas uminom ang aking ama, at ang nag-iisa kong kapatid na lalaki ay nagpakamatay. Masama ang naging simula ko, at sinayang ko ang ilan sa pinakamagagandang taon ng aking buhay sa propesyonal na boksing. Pagkatapos ay nahilig ako sa mundo ng palabas. Kasama ako sa isang palabas ng dalawang komedyante sa Stamford, Connecticut, na hindi gaanong umuunlad. Pero noong mga panahong iyon, ang Hollywood ang lupain ng pagkakataon, kaya isinilid ko ang lahat ng aking ari-arian sa dalawang maleta, ipinadala ang mga ito mula New York papuntang Hollywood, at sumakay ako nang palihim sa isang tren ng kargamento para subukang ibenta roon ang aming palabas.

Nakarating naman ako, pero ang mga maleta ko ay hindi kailanman dumating—hanggang ngayon ay hindi ko pa sila nakikita. Nawala sila—pero ako ay naligtas!

Hindi ko naibenta ang aming palabas sa Hollywood—halos imposible noon para sa sinumang hindi kilala na mabigyan ng pagkakataon doon, pero nakakuha ako ng trabaho sa dalawang pelikula. Pagkatapos, isang gabi noong 1933, narinig ko si Paul Rader sa radyo. Nagdaraos siya ng mga pulong ng ebanghelyo sa malapit; dahil sa pag-uusisa ay pumunta ako para pakinggan siya. Sa unang pagkakataon sa aking buhay, nakita ko na ang lahat ng

aking kasalanan ay ipinasan kay Cristo, na gumawa ng pagtubos para sa kasalanan nang Siya ay mamatay sa krus. Nang sumampalataya ako na si Cristo ay namatay bilang aking kahalili, ako ay inaring-ganap, ginawang matuwid na para bang hindi ako kailanman gumawa ng kahit isang kasalanan! Iyan ay mabuting balita para sa akin.

Nang matagpuan ako ng Panginoon, marami akong hindi alam, pero isang bagay ang tiyak ko: ako ay bagong nilalang kay Cristo! Ang buo kong buhay ay binago ng Kanyang kahanga-hangang biyaya, at nagkaroon ako ng malaking pagnanais na sabihin sa iba ang tungkol sa Kanya. Kaya nagsimula akong makisakay sa mga dumaraang sasakyan, at hindi ko inakala na gagawin ko pala ito sa lahat ng mga taong ito.

Napakatagal na noon kaya hindi ko na maalala ang mga detalye ng mga una kong paglalakbay, maliban sa nakita kong ang pakikisakay ay mabuting paraan para mapalapit sa mga tao at sabihin sa kanila kung saan ako iniligtas ng Panginoon at kung para saan Niya ako iniligtas. Habang ako'y nakikisakay, lalong tumibay ang paniniwala ko na ito ang magiging paglilingkod ko sa Panginoon, dahil madali ito para sa akin at nakikinig ang mga tao.

Wala akong tahanan noon, kaya nabuhay lang ako sa isang maleta at patuloy na naglakbay saanman ako akayin ng Panginoon. Nang una kong lisanin ang Los Angeles, patungo ako sa silangan, at nakasakay ako nang mga pitumpung milya.

Unang Sermon

Pagdating ko sa Victorville, California, hiniling sa akin ng ilang itim na mamamayan na mangaral sa kanila. Sinabi ko sa kanila na kamakailan lamang ako nagbalik-loob pero gagawin ko ang abot ng aking makakaya. Kaya binuksan ko ang aking Biblia sa Genesis 13, kung saan si Lot ay naghahanap ng damo at si Abram ay naghahanap ng biyaya. Bigla akong huminto sa pagbasa sa mga

salitang ito: “At sinabi ng Panginoon kay Abram, pagkatapos na humiwalay si Lot sa kanya.” Para sa akin, tila hindi makapagsalita ang Diyos kay Abram hangga’t hindi pa nagkakaroon ng paghihiwalay; at hindi makapagsalita ang Diyos sa iyo at sa akin hangga’t hindi pa nagkakaroon ng paghihiwalay. Nabasa ko na ang lahat ng isinulat ni Apostol Pablo, pero kailanman ay hindi ko nabasang sinabi ni Pablo, “Marunong akong makipagkompromiso at magaling akong makibagay.” Pero sinasabi niya, “Nakipaglaban ako ng mabuting pakikipaglaban, natapos ko na ang aking takbo, iningatan ko ang pananampalataya.” Oo, nagsasalita ang Diyos sa mga lalaki at babaeng nakahiwalay.

Pagkatapos ng unang sermong iyon, madalas na akong hilinging magsalita, at masaya akong mangaral sa mga misyon, sa mga bilangguan, at saanman bumukas ang pinto. Sa paglipas ng mga taon, at dahil marami nang humihiling sa aking magsalita, pinaplano ko na nang maaga ang aking mga paglalakbay upang makarating ako sa iba’t ibang lugar sa tamang oras para sa mga pangakong pagsasalitang ito.

Mula Kamay Hanggang Bibig

Pagkalipas ng ilang buwan, nasa Wyoming ako, sumisilong mula sa bagyo sa balkonahe ng isang tindahan. Medyo malungkot ang pakiramdam ko, at naalala ko ang sinabi minsan ng isa sa mga lingkod ng Diyos, “Kapag bumaba ka sa silong ng panlulumo, luminga-linga ka at hanapin mo ang alak ng Hari.” Noon din ay may isang binatang dumating sakay ng kanyang kotse, at dahil walang otel sa loob ng maraming milya, tinanong ko siya kung puwede akong matulog sa kanyang kotse nang gabing iyon. Sinabi niyang nagtatrabaho siya sa isang proyekto sa kalsada sampung milya mula roon, at kung sasama ako sa kampo ay puwede akong matulog sa kanyang kotse. Isa pala siyang Mormon, at nag-usap kami hanggang lampas hatinggabi; nang

madaling-araw na iyon, naniniwala akong naakay ko siya sa ating Panginoon. Pagkatapos ay ikinuha niya ako ng kumot; kinaumagahan ay pumunta siya sa kainan ng kampo at inayos na mabigyan ako ng masarap na almusal. Napakagandang mabuhay nang mula kamay hanggang bibig kapag ang kamay ay sa Diyos at ang bibig ay sa akin. Kinaumagahan, ang pinakaunang kotseng dumaan ay nagpasakay sa akin hanggang Cody, ang lugar na sinikap kong marating noong nakaraang araw. Tunay na ang mga hakbang at ang mga paghinto ng mabuting tao ay itinatalaga ng Panginoon.

Kung Saan Siya Umaakay, Doon Siya Nagpapakain

Hindi nagtagal pagkatapos kong magbalik-loob, natagpuan ko ang aking sarili na naglalakad sa Hope Street sa Los Angeles nang walang kahit isang sentimo sa bulsa at medyo nalulungkot. Nang madaanan ko ang kainan ng Bible Institute of Los Angeles, naisip ko, “Kung alam lang ng mga taong ito kung gaano ako kagutom, tiyak na papayagan nila akong magtrabaho kapalit ng isang kain,” pero sa sobrang hina ng pakiramdam ko ay parang hindi ko kayang makipag-usap kaninuman. Sinabi ko sa aking sarili, “Papasok na lang ako at oorder ng pagkain, at pagkatapos ay sasabihin ko sa manedyer ang kalagayan ko at mag-aalok akong magtrabaho sa natitirang bahagi ng araw o higit pa kapalit ng pagkain.” Habang kumakain ako, may isang kagalang-galang na lalaking lumapit, umupo sa aking mesa, at nagpakilalang si Dr. Arthur I. Brown. Masaya ang aming pagsasamahan, at nang hindi niya alam na wala akong pera, inabot niya ang aking bayarin at sinabing, “Ako na ang magbabayad nito,” at matapos makipagkamay, umalis na siya. Sinabi ng Panginoon kay Elias, “Iniutos Ko sa mga uwak na pakanin ka roon.” Alam ng mga uwak kung saan ang “roon,” at kung naroon ka, pakakainin ka. Kung saan Siya umaakay, doon Siya nagpapakain.

Naaalala kong may narinig akong kuwento tungkol sa isang batang estudyante ng Biblia na nakatayo sa harap ng kainan ding ito, binabasa ang menu para sa araw na iyon na nakapaskil sa pinto. Isang misyonerong kauuwi lang ang nakatayo sa tabi niya, binabasa rin iyon. Biglang nasabi ng batang estudyante, “Grabe naman, tuyong karne na naman sa tinapay ngayong araw!” Hinawakan ng misyonero ang kanyang braso at sinabi, “Iho, huwag na huwag mong aawitin ang, ‘Saan man Niya ako akayin, ako’y susunod,’ hangga’t hindi mo pa natututunang sabihin, ‘Anuman ang Kanyang ipakain, aking kakainin.’” Kahanga-hanga kung paano tinustusan ng Panginoon ang bawat pangangailangan ko sa loob ng mahigit tatlumpung taon, kahit hindi ko kailanman tiyak na alam kung saan manggagaling ang isang dolyar. “Dakila ang Iyong katapatan, O Diyos, aking Ama!”

Madalas kong sabihin nang pabiro, “Hindi pa ako kailanman nalaktawan ng kain, naipagpaliban lang ang ilan.” May mga araw na hindi ako nakakain dahil lang walang makitang makakainan. Isa sa mga araw na iyon ay noong tumatawid ako sa Louisiana. Maaga akong nag-almusal, at ngayon ay alas-singko na ng hapon. Talagang gutom na gutom na ako nang huminto ang isang batang sundalo para pasakayin ako. Isa sa mga una niyang sinabi, pagkatapos naming magkakilala, ay, “Kung magutom ka, may supot sa likurang upuan na puno ng pritong manok na niluto ng nanay ko, kaya kumuha ka lang.”

Tagalutas ng mga Suliranin

Isang umaga, habang paalis ako ng Buffalo, may isang lalaking nakasakay sa magandang Packard na huminto para pasakayin ako. Habang nagpapatotoo ako sa kanya, pinahinto niya ako sa pagsasabing, “Mister, ang kausap mo ay ang pinakatalunan at pinakapanghinang tao na nagpasakay sa iyo kailanman. Parang gusto kong ibangga ang kotseng ito sa isang poste.” Pagkatapos

ay ikinuwento niya ang ilan sa kanyang mga problema. Inilibing niya ang kanyang mahal na asawa nang taon ding iyon, pagkatapos ay natupok ng apoy ang kanyang bahay, at pagkatapos ay nawala ang kanyang negosyo—anim na trak at isang steam shovel. Napakasaya ko na maaari kaming tumabi sa gilid ng daan at sabihin sa kanya ang tungkol sa:

Isang Tagapagligtas na lumulutas ng bawat suliranin,

Ang mga gusot ng buhay ay kaya Niyang kalasin.

Walang napakahirap para kay Jesus,

Walang hindi Niya kayang gawin.

Limang Talata para sa Pusong Wasak

Hindi kalayuan sa labas ng Saint Louis, isang maagang umaga, pinasakay ako ng isang binata, anim na talampakan at anim na pulgada ang taas, pula ang buhok at puno ng pekas ang mukha, kung maiisip mo iyon. Isa siya sa pinakakaibig-ibig na taong nakilala ko. Matapos akong magpatotoo sa kanya nang ilang sandali, sinabi niya, “Nasa Marines ako noong nakaraang digmaan at dalawang malaking labanan ang dinaanan ko, pero ngayong umagang ito ay dinaranas ko ang pinakamabigat na labanan sa buhay ko. Kapapaalam ko lang sa asawa ko. Mahal ko siya nang higit sa anumang bagay sa mundo, pero mahigit isang taon na siyang hindi tapat. Sinubukan ko na ang lahat, pero ngayong umaga ay sumuko na ako; iniabot ko sa kanya ang ilang susi at sinabing, ‘Heto, sa iyo na ang lahat ng mayroon ako. Sasakay ako sa kotseng iyon sa labas at magbibiyahe na lang ako.’ Ngayon ay pinasakay kita.”

“Aba, hindi ito nangyari nang nagkataon lang. Bago ako umalis sa aking kuwarto kaninang umaga, hiniling ko sa Panginoon na makasakay ako sa isang taong nangangailangan ng tulong na Diyos lamang ang makapagbibigay.” Inilabas ko ang aking Bagong

Tipan at sinabi ko, “May limang kahanga-hangang talata sa Aklat na ito. Malaking pagpapala ang mga ito sa akin noong nakaraang mga taon, at naniniwala akong makatutulong ang mga ito sa iyo. Gusto kong basahin mo ang mga ito.” Nakabiyahe pa kami nang ilang milya bago siya lumingon sa akin at nagsabing, “Kung tatabi ako roon, ipakikita mo ba sa akin ngayon ang mga talatang iyon?”

“Aba, oo naman!” sagot ko. Kaya tumabi siya sa gilid ng daan.

“Ang una ay Juan 5:24.” Hinanap ko ang talata at iniabot ko sa kanya ang Aklat, at binasa niya: “Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Ang nakikinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi mapapasa paghatol, kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay.”

Ang sumunod ay Juan 1:12: “Datapuwat ang lahat ng tumanggap sa Kanya, ay binigyan Niya ng karapatang maging mga anak ng Diyos, sa makatuwid baga’y ang mga sumasampalataya sa Kanyang pangalan.”

At siyempre, naroon ang Juan 3:16: “Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.”

Sumunod ang Efeso 2:8: “Sapagkat sa biyaya kayo’y naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito’y hindi sa inyong sarili, ito’y kaloob ng Diyos: Hindi sa mga gawa, upang walang sinumang magmapuri.”

Sa huli, binasa niya ang Roma 10:9-10: “Na kung ipahahayag mo ng iyong bibig si Jesus na Panginoon, at sasampalataya ka sa iyong puso na Siya’y ibinangon ng Diyos mula sa mga patay, ay maliligtas ka. Sapagkat ang tao ay sumasampalataya ng puso sa ikatutuwid; at ang bibig ay nagpapahayag sa ikaliligtas.”

Pagkatapos ng limang talatang iyon, pinabasa ko pa siya ng marami pang iba. Makalipas ang ilang sandali, nanampalataya ang binata kay Cristo bilang kanyang Tagapagligtas, at siya ay inilabas mula sa pagkaalipin tungo sa maluwalhating kalayaan. Matapos kaming kapwa manalangin, hinawakan niya ang aking kamay, at nagkasundo kami na tatawagan niya ang kanyang asawa at sasabihin dito ang nangyari.

“Nawa'y maging daan ito upang magkabuklod muli ang aming tahanan,” sabi ng binata. Kahanga-hanga ang kayang gawin ng Diyos sa isang pusong wasak kapag nasa Kanya ang lahat ng piraso.

Makalipas ang mga isang linggo, pinasakay ako ng isang batang mandaragat na pabalik na sa Seattle matapos ang maikling bakasyon kasama ang kanyang asawa at isang-buwang-gulang na sanggol. Matagal kaming nag-usap tungkol sa mga bagay na walang hanggan. Habang ako ang nagmamaneho ng kanyang kotse, iniabot ko sa kanya ang aking Bagong Tipan at hiniling kong basahin niya nang malakas ang limang talata ring iyon. Matapos niyang basahin ang huling talatang tinukoy ko, nagpatuloy pa siya sa pagbabasa sa sumunod na limampung milya. Bago kami nakarating sa Denver, itinabi ko ang sasakyan sa gilid ng daan, at nanampalataya siya sa Kanya na namatay bilang kahalili niya, bilang kanyang Tagapagligtas.

Hindi mo malalaman kailanman ang mga dalamhating paroo't parito sa mga lansangan hangga't hindi ka nakakaupo sa tabi ng ilan sa mga taong ito. Naniniwala ako na ang pinakamagandang lugar sa buong mundo para kausapin ang isang tao ay sa tabi niya sa kanyang kotse. Hindi siya makatutulog at hindi siya makaaalis. Laging tandaan na maaaring maisara ng pakikipagtalo ang bibig ng isang tao, pero ebanghelyo ang kailangan upang mabuksan ang kanyang puso. Ang ebanghelyo ay hindi mabuting payo—itigil mo ito at gawin mo ang iba—kundi “mabuting balita.” Ang

mabuting balita ay, “Na si Cristo ay namatay dahil sa ating mga kasalanan ayon sa mga Kasulatan; at na Siya’y inilibing; at na Siya’y muling binuhay nang ikatlong araw ayon sa mga Kasulatan” (1 Corinto 15:3).

Kaligtasang Walang Dalang Anuman

Paalis ako ng Tucson, papunta sa Phoenix, nang pasakayin ako ng isang binata na pinahinto ang aking pagpapatotoo sa pagsasabing, “Makinig ka, Mister, lumaki ako sa tahanan ng isang mangangaral at wala akong panahon sa relihiyon.”

“Aba, nakapagtataka nga,” sagot ko, “wala rin akong gaanong panahon sa relihiyon.”

Nagulat siya at nagsabing, “Pero, hindi ba’t mangangaral ka?”

“Oo,” sagot ko, “pero linawin ko muna ang isang bagay bago tayo magpatuloy: Punô ng relihiyon ang mundo. Tuwing Pasko ng Pagkabuhay, mas relihiyoso sila kaysa kailanman. Ang relihiyon ay ang pagsisikap na makarating sa Langit sa pamamagitan ng isang bagay na kaya mong gawin, pero ang Kristiyanismo ay ang ginawa ni Cristo para sa akin nang ibuhos Niya ang Kanyang mahalagang dugo at mamatay bilang tagapasan ng aking kasalanan. Sinasabi ng relihiyon, ‘Tingnan mo ang ginagawa ko.’ Sinasabi ng Kristiyanismo, ‘Tingnan mo ang ginawa ni Cristo.’ Sinasabi ng relihiyon, ‘Kailangan ko ng bagong simula.’ Sinasabi ng Kristiyanismo, ‘Kailangan mo ng bagong puso.’

“Sinasabi ng relihiyon, ‘Pagsapit ng Bagong Taon, magbabagong-buhay na ako.’ Sinasabi ng Kristiyanismo, ‘Kailangan mo ng bagong buhay.’ Dumarating ang relihiyon na nakakuyom ang mga kamay at nagsasabing, ‘Tingnan mo ang mabuti kong pamumuhay, tingnan mo ang aking sigasig, tingnan mo ang aking taimtim na pagsisikap, tingnan mo ang aking katayuan sa lipunan.’

Dumarating ang Kristiyanismo na walang laman ang mga kamay at nagsasabing,

“Wala akong dala sa aking kamay,

Sa Krus lamang ako kumakapit;

Marumi, sa bukal ako'y tumatakbo,

Hugasan Mo ako, Tagapagligtas, o ako'y mamamatay.”

O, gustung-gusto ko ang kaligtasang ito na walang dalang anuman ang kamay. Pagkatapos, sa loob ng maraming milya ay ikinuwento ko sa kanya ang kahanga-hangang biyaya ng Diyos at ang ganap na gawa sa Kalbaryo. Sa wakas ay tumabi kami sa gilid ng daan, at nagkaroon ako ng kagalakang akayin siya sa ating Panginoon. Matapos kaming manalangin, bumaba siya sa isang panig at ako sa kabila, at umikot siya, hinawakan ang dalawa kong kamay, at sinabing, “Mangangaral, magkikita tayo sa Langit.”

Kautusan at Biyaya

Habang binabagtas ko ang estado ng Texas, pinasakay ako ng isang mangangaral ng Seventh Day Adventist, at makalipas ang mga isang taon ay pinasakay akong muli ng lalaki ring iyon, ilang milya lamang mula sa lugar ding iyon. Mahaba ang naging pag-uusap namin. Sa gitna ng usapan, ikinuwento ko sa kanya ang naranasan ko nang pasakayin ako ng isang lalaking namamahala sa gawaing paglilimbag ng Seventh Day Adventist Church. Hindi sinabi sa akin ng lalaking iyon kung ano ang kanyang pinaniniwalaan at pinaninindigan, pero may isang salitang nadulas sa kanyang bibig, at nalaman ko na kung saan siya nakatayo. Kaya sinabi ko sa kanya, “Kaibigan, alam mo ba talaga kung bakit ibinigay ng Diyos ang Kautusan?”

Medyo nalilitong tumingin siya sa akin, kaya sinabi ko, “Kung hindi mo mamasamain, habang nagbibiyahe tayo ngayong umaga,

gusto kong ipakita sa iyo mula sa Bagong Tipang ito kung bakit talaga ibinigay ng Diyos ang Kautusan. Pero una, hayaan mong sabihin sa iyo ng Roma 3:19: 'Upang matikom ang bawat bibig, at ang buong sanlibutan ay mapasailalim sa hatol ng Diyos.' Kung sisikapin mong makarating sa Langit sa pamamagitan ng pagtupad sa Kautusan, sinasabi ng Diyos na matitikom ang iyong bibig. Pero kung aaminin mong ikaw ay may sala, pakikitunguhan ka ng Diyos nang may awa. Sapagkat sinasabi ng Kasulatan, 'Sa pamamagitan ng Kautusan ay dumarating ang pagkakilala sa kasalanan,' hindi ang pagkakilala sa Diyos. Kahit wala nang ibang talata sa buong Biblia maliban dito, hindi ako kailanman magiging Seventh Day Adventist: 'Kung ang katuwiran ay sa pamamagitan ng Kautusan, kung gayon si Cristo ay namatay nang walang kabuluhan.' Kung kaya ng Kautusang magligtas, hindi na sana kinailangan ang Kalbaryo.

"Ang Kautusan ay humihingi, ang Biyaya ay nagkakaloob ng pabor. Hinahatulan ng Kautusan ang pinakamabuti, inaaring-ganap ng Biyaya ang pinakamasama. Ang Kautusan ay isang bagay na dapat tuparin, ang Biyaya ay isang bagay na nag-iingat. Nang unang ipangaral ang Kautusan, tatlong libo ang namatay; nang unang ipangaral ang Biyaya, tatlong libo ang binigyang-buhay. Ang hantungan ng Kautusan sa estado ng New York ay ang silyang de-kuryente. Ang hantungan ng Kautusan sa California ay ang gas chamber. Ang hantungan ng Kautusan sa Connecticut ay ang lubid. Pero sa Biyaya, si Cristo ang wakas ng Kautusan sa ikatutuwid ng bawat sumasampalataya (Roma 10:4).

"Sa ilalim ng Kautusan, ang tupa ang namamatay para sa pastol; sa ilalim ng Biyaya, ang Pastol ang namatay para sa mga tupa. Napakalaki ng pagkakaiba. 'Ang Kautusan ay hindi sa pananampalataya' (Galacia 3:12). 'Ang anumang hindi sa pananampalataya ay kasalanan' (Roma 14:23). 'Sapagkat walang anumang pinasakdal ang kautusan, kundi ang pagpapasok ng

isang lalong mabuting pag-asa, na sa pamamagitan nito ay nagsisilapit tayo sa Diyos” (Hebreo 7:19).

Malaya sa Kautusan, O, anong ligayang kalagayan,

Si Jesus ay nagbuhos ng dugo, at may kapatawaran.

Isinumpa ng Kautusan at sinugatan ng pagkahulog,

Tinubos ako ni Cristo minsan magpakailanman.

Nang maghiwalay kami, ipinangako niya sa akin na ipadadala ko sa kanya ang sermong ipinangaral ko sa kanya tungkol sa Biyaya, at ginawa ko nga.

Ang Sabbath

Sa isa pang paglalakbay pasilangan, ang pinakaunang taong nagpasakay sa akin ay isa na namang Seventh Day Adventist, at hindi nagtagal ay tinanong niya ako kung maipakikita ko sa kanya ang anumang bahagi ng Biblia kung saan binago ang Sabbath.

“Hindi, hindi ko maipakikita,” sagot ko, “dahil hindi kailanman binago ang Sabbath. Ang Sabado pa rin ang Sabbath. Pero bilang Cristiano, sumasamba ako sa Araw ng Panginoon, ang unang araw ng sanlinggo. Nang nais abutin ni Pablo ang mga Judio, pumupunta siya sa sinagoga sa araw ng Sabbath dahil alam niyang matatagpuan niya sila roon. Pero tuwing sasamba si Pablo, magpipira-pirasong tinapay, at makikisama sa mga banal, pumupunta siya sa kanilang dakong sambahan sa Araw ng Panginoon, ‘ang unang araw ng sanlinggo.’”

Dahil alam kong mahigpit ang kanyang iglesya tungkol sa ikapu, tinanong ko siya kung anong araw niya dinadala ang kanyang ikapu sa iglesya. Sumagot siya, “Sa Sabbath.”

“Kaibigan, mali ang araw ng pagdadala mo,” at ibinigay ko sa kanya ang talatang ito ng Kasulatan: “Tuwing unang araw ng sanlinggo, ang bawat isa sa inyo ay magbukod at mag-ipon, ayon

sa iginiginhawa sa kanya ng Diyos, upang huwag nang magkaroon ng mga paglilikom pagdating ko” (1 Corinto 16:2).

Sa paglipas ng mga taon, nakasakay ko na ang mga tao mula sa iba't ibang uri ng pamumuhay. Sa isang araw lamang, pinasakay ako ng isang kontratista, isang Judiong ahente ng wiski, isang estudyante sa kolehiyo, isang punong-guro ng high school, isang may-ari ng pagawaan, at isang kapitan ng Hukbo na papunta sa libing ng kanyang ina. Sa isa pang araw, pinasakay ako ng isang ahente, dalawang Saksi ni Jehova, isang may-ari ng pagawaan, isang Seventh Day Adventist, isang drayber ng trak, isang Greek Orthodox Catholic, at isang magsasaka.

Mga Tuntunin sa Pangingisda

May tatlong mahalagang tuntunin sa pangingisda: una, pumunta ka kung nasaan ang mga isda; ikalawa, huwag kang magpakita; ikatlo, gumamit ka ng tamang pain. Hindi kailanman nahuhuli ang isda sa pagsasabit ng karatula sa iyong kawil na nagsasabing, “Malugod na tinatanggap ang lahat ng isda.” Ang Salita lamang ng Diyos, na pinalalakas ng Banal na Espiritu, ang sumusumbat sa mga tao sa kanilang kasalanan.

Bilanggong Pinalaya

Sa isa sa mga kamakailang paglalakbay ko pasilangan, pinasakay ako ng isang binata, at napansin ko na may kakaibang mga paso sa likod ng dalawa niyang kamay. Tinanong ko siya kung hindi niya mamasamain na ikuwento sa akin kung paano niya iyon natamo. Ito ang kanyang kuwento:

“Nasa Marines ako noong nakaraang digmaan at nabihag ako ng mga Hapon. May liham ako sa bag mula kay Presidente Truman na nagsasabing ako ang pinakamatagal na nakulong nang mag-isa, sa abot ng kanilang nalalaman.” Medyo bata pa siya, pero

aakalain mong lolo na siya ng kung sinuman. Talagang dumaan sa digmaan ang lalaking ito.

“Isang gabi, akala ko’y mamamatay sa gutom ang kasama ko, kaya palihim akong lumabas sa gabi at nagnakaw ng pagkain para sa kanya. Pero nahuli ako, at sinabi ng mga Hapon, ‘Sa pagnanakaw, ito ang ginagawa namin,’ at kumuha sila ng mainit na bakal at pinaso ang likod ng dalawa kong kamay.”

Binitiwang niya ang manibela nang isang saglit, itinaas ang kanyang mga kamay, at sinabi, “Hindi ito ang bumabagabag sa akin. Ang bumabagabag sa akin ay hindi lang ako lasenggo, alipin pa ako ng droga.” Pagkatapos ay hiniling niya sa akin na abutin ang kanyang glove compartment at ilabas ang limang maliliit na bote.

“Ayan,” sabi niya, “isandaang dolyar na halaga ng droga iyan. Iyan lang ang nakatutulong sa akin kapag dinadatnan ako ng pangininginig na nakuha ko sa labing-isang buwang pagkakakulong nang mag-isa.”

Hinarap ko siya at sinabi, “Mister, nang iligtas ako ng Panginoon, alipin din ako ng maraming masasamang bisyo, pero pinalaya ako ng Panginoon. Isang gabi ay alipin ako ng kasalanan, at kinaumagahan ay malaya na akong tao kay Cristo. Ang ginawa ng Panginoon para sa akin ay kaya rin Niyang gawin para sa iyo. Dumating si Cristo upang palayain ka. Kaya pagdating natin sa isang malilim na lugar, gusto kong huminto ka at basahin mo ang isang bahagi ng Bagong Tipang ito.”

Kaya lang, parang walang malilim na lugar at napakainit, kaya sa wakas ay sinabi niya, “Mister, gulung-gulo at litung-lito ako, pero nababahala ako rito.” Kaya tumabi siya sa gilid ng daan kung saan maaari naming basahin nang magkasama ang Bagong Tipan. Sa loob ng wala pang tatlong minuto, malaya na siyang tao kay Cristo, sapagkat dumating ang Panginoong Jesus upang wasakin

ang kapangyarihan ng kasalanang pinatawad na at palayain ang bilanggo.

Takot sa Kamatayan

Pauwi na ako nang pasakayin ako ng isang batang inhinyero. Matapos akong magpatotoo sa kanya nang sandali, inilabas niya ang isang telegrama mula sa kanyang bulsa at sinabing, “Basahin mo ito.” Ibinabalita nito ang pagkamatay ng kanyang ina sa isang maliit na bayan sa New Mexico. Pagkatapos ay sinabi niya, “Nagkamali, at naiabot ito sa bunso kong kapatid. Pagkabasa niya, nabitawan niya ito sa sahig, napatalon siya mula sa kanyang upuan, at tumakbo siya nang diretso palusot sa bintana sa ikalawang palapag, kaya nabali ang kanyang likod at malubhang nasugatan ang kanyang mukha. Pero kinailangan kong tumuloy para asikasuhin ang libing.” Pagkatapos ay ikinuwento niya sa akin kung paanong ang bawat isa sa kanilang pamilya ay may matinding takot sa kamatayan.

“Takot kaming lahat na mamatay.” Habang kinakausap ko siya, sinabi niya, “Ginoo, wala kang ganoong takot na mamatay, ano?”

Sinabi ko sa kanya na kapag kilala mo ang Panginoong Jesu-Cristo bilang iyong Tagapagligtas at tiyak kang ang lahat ng iyong kasalanan ay naharap na sa Kalbaryo, may katiyakan ka na kapag ikaw ay namatay, uuwi ka upang makapiling ang Isa na namatay bilang tagapasan ng iyong kasalanan. “Wala sa katawan, kasama ng Panginoon.”

“Naku,” sabi niya, “ibibigay ko ang isang milyon kung matitiyak ko lang iyan.”

“Aba, matitiyak mo iyan at hindi ka gagastos kahit isang sentimo, sapagkat tuwing nagsasalita ang Biblia tungkol sa kaligtasan, lagi itong isang walang-bayad na kaloob. Sinabi ng Panginoong Jesus, ‘Binibigyan Ko sila ng buhay na walang hanggan at hindi sila

mapapahamak kailanman. Ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Panginoon.’” Ako ang nagmamaneho ng kanyang kotse noon, kaya sinabi ko, “Puwede ba akong tumabi roon at ipakita sa iyo mula sa Aklat na ito kung paanong ikaw rin ay magkakaroon ng kapahingahan at kapayapaang matatagpuan lamang sa Panginoong Jesu-Cristo?”

Sinabi niya, “Tumabi ka.” Sa loob ng wala pang kalahating oras, siya rin ay nagpapahinga na sa ganap na gawa sa Kalbaryo. Isa sa mga huling sinabi niya sa akin bago kami naghiwalay ay, “Mister, parang wala na sa akin ang matinding takot na iyon sa kamatayan.”

“Paano Ko Siya Matatagpuan?”

Habang naghihintay ako ng masasakyan malapit sa San José, may kotseng huminto sa harap ko. Sinabi ng isang ginang na nasa manibela, “Puwede ba kitang pasakayin?” Para mapanatag siya, ipinaalam ko agad sa kanya na ako’y isang Cristiano at mahal ko ang Panginoon. Pagkatapos ay sinabi niya, “Hindi ba’t nakapagtataka na ikaw ang pinasakay ko, gayong napakarami kong nilampasan sa daan? Pero para bang may nagsasabing, ‘Pasakayin mo ang lalaking iyon, pasakayin mo ang lalaking iyon.’” Pagkatapos ay ikinuwento niya sa akin ito:

“Bago ako umalis ng bahay kaninang umaga, may mangangaral na nagsalita sa radyo, at sa hindi malamang dahilan ay hindi ko siya mapatay gaya ng ginagawa ko sa iba. Nang matapos siya, may isinulat ako sa librong ito.” Inilabas niya ang isang maliit na pulang libro mula sa kanyang hanbag at ipinakita sa akin ang kanyang isinulat: “Ang kailangan ko ay ang Diyos. Paano ko Siya matatagpuan?” Tiyak ang loob ko na inilagay ako ng Panginoon doon nang araw na iyon upang sabihin sa ginang na iyon ang mabuting balita ng ebanghelyo.

Naligaw

Habang paakyat ako mula sa timog, isang napakanerbiyosong lalaki, bagaman may malaking trabaho siya sa pamahalaan ng estado, ang huminto para pasakayin ako. Sinabi niya, “Apatnapung milya lang ang pupuntahan ko.” Alam kong wala pang isang oras ang mayroon ako, kaya diretso ko na siyang kinausap tungkol sa mahalagang bagay.

Pagdating namin sa isang bayan, pumasok siya sa isang gasolinahan at tinanong ang tagapag-asikaso kung nasaan ang bayang pupuntahan niya.

“Naku,” sabi nito, “apatnapung milya na ang nabiyahe mo sa maling direksiyon.”

Habang itinatabi niya ang sasakyan sa gilid ng bangketa, inilabas ko ang aking Bagong Tipan, itinaas ito, at sinabing, “Hayaan mong ipakita ko sa iyo mula sa Aklat na ito kung paanong maaari kang maging patungo sa Langit at hindi na maliligaw kailanman.”

“Pakisuyo, ipakita mo sa akin,” sagot niya. Sa palagay ko’y hindi pa umabot sa isang dosenang talata ng Kasulatan ang naipakita at naipaliwanag ko bago niya iniyuko ang kanyang ulo sa manibela at nanampalataya kay Cristo bilang kanyang Tagapagligtas. Matapos kaming kapwa manalangin, at natulungan ko siya sa iba pang mga talata ng Kasulatan, inabot niya at hinawakan ang dalawa kong kamay.

“Iniligtas mo ang buhay ko kaninang umaga,” sabi niya. “Ang saya ko at naligaw ako.” Masaya rin ako at naligaw siya—at pagkatapos ay naligtas. Sa ilan sa mga bagay na sinabi niya, naisip ko na baka balak na niyang magpakamatay.

Mga Saksi

Habang naghihintay ako sa Baltimore ng masasakyan papuntang Washington, D.C., apat na lalaki rin ang nakatayo roon, at lahat sila ay nakasakay. Kaya nanalangin ako nang sandali at pagkatapos ay naglakad pabalik sa ilaw-trapiko. May kotseng huminto, at habang hinihintay na magbago ang ilaw, lumapit ako sa bintana at sinabi, “Kung papunta ka sa Washington, puwede ba akong sumabay? Napakaganda ng aking mga rekomendasyon.”

“Sige, sakay na,” sagot niya.

Sa lahat ng taon ng aking pakikisakay, wala pa akong nakilalang taong mas malaki ang problema. Tinatakasán niya ang kanyang asawa at pamilya noong umaga ring iyon. Kaya sinabi ko sa kanya na gusto kong basahin niya ang limang talata lamang mula sa aking Bagong Tipan.

“Malaking pagpapala ang mga ito sa akin noong nakaraang mga taon at baka makatulong sa iyo.” Halos isang milya kaming nagbiyahe nang wala akong sinasabi kahit isang salita.

Pagkatapos ay tumabi siya sa gilid ng daan at sinabi, “Babasahin ko na ngayon.” Ipinakita ko sa kanya ang limang iyon (Juan 5:24; 1:12; 3:16; Efeso 2:8; at Roma 10:9-10) at marami pang iba, at makalipas ang mahabang sandali ay nagkaroon ako ng kagalakang ituro siya sa Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan.

Nang bumababa na ako sa kanyang kotse sa Washington, D.C., inabot niya ang isang supot sa likurang upuan at inilabas ang isang malaking bote ng wiski. Iniabot niya ito sa akin at sinabi, “Dalhin mo na ito. Hindi ko na ito kailangan.” Hindi ko rin naman ito kailangan, pero kinuha ko at isinilid sa bulsa ng aking abrigo. Pakiramdam ko’y may pasan akong piyano! Halos hindi na ako makapaghintay na maibuhos ito sa kanal.

Bago ko siya iniwan, sinabi ko, “Pahiram ng maliit na babasahing ibinigay ko sa iyo” (lahat ng nakakasakay ko ay nakatatanggap ng mabuting mababasa), at isinulat ko roon ang pangalan ng isang Cristianong negosyanteng kilala ko, doon sa kanyang bayan.

“Ngayon, umuwi ka sa iyong asawa at pamilya, pero puntahan mo agad ang taong ito. Siya mismo ang uri ng taong gustong tumulong sa mga taong tulad mo.” Nang tatlong linggo na akong nakauwi sa Los Angeles, nakatanggap ako ng liham mula sa negosyanteng ito. Ganito ang sabi ng kanyang liham: “Pumunta sa akin si Mr. Cone noong isang linggo at ikinuwento ang lahat ng nangyari. Isinama niya ang kanyang kapatid, at nagkaroon ako ng kagalakang akayin ito sa Panginoon. Ngayon ay isasama naman niya ang isa pa niyang kapatid, at kinakausap ko na ito.”

Sinasabi ng Biblia, “Kayo ang Aking mga saksi”—hindi mga abogado, kundi “mga saksi”—at ang kailangan lamang gawin ng saksi ay sabihin ang kanyang nalalaman. Kung sasabihin lang natin ang nalalaman natin tungkol sa ating kahanga-hangang Panginoon at sa Kanyang napakadakilang kaligtasan, napakarami nating mapag-uusapan. Pinaaalalahanan tayong samantalahin ang bawat pagkakataon, gaya ng isang mangangalakal na pinakyaw ang isang bihirang paninda. “Ang marunong ay nagkakamit ng mga kaluluwa.”

Relihiyon na Walang Kaligtasan

Isang araw sa New Mexico, pinasakay ako ng isang lalaking napakarelihiyoso pero walang kaligtasan. Maraming kamay na may hawak na alak tuwing Sabado ng gabi ang may hawak naman ng aklat-awitan tuwing Linggo ng umaga. “Na may anyo ng kabanalan, datapuwat tinatanggihan ang kapangyarihan nito” (2 Timoteo 3:5). Matapos akong magpatotoo sa kanya nang ilang minuto, sinabi niya, “Ngayon, hayaan mong sabihin ko sa iyo ang limang hakbang tungo sa kaligtasan.”

“Limang hakbang!” bulalas ko. “Aba, hindi ko alam na nakalalakad pala ang patay. Paano niya gagawin ang unang hakbang? Sapagkat sinasabi ng Biblia, ‘Huwag kang aakyat sa pamamagitan ng mga baitang sa Aking dambana.’”

“Ibig mo bang sabihin na hindi ko na kailangang gawin ang aking bahagi?”

“Aba, kailangan nga,” sagot ko, “at nagawa mo na. Ang bahagi mo ay ang gawin ang lahat ng pagkakasala, at ang bahagi ng Diyos ay ang gawin ang lahat ng pagliligtas. Siya ay Tagapaglitas, hindi katulong.”

“Kung hahakbang tayo nang una papalapit sa Diyos, sasalubungin Niya tayo sa kalagitnaan,” sagot niya.

“Parang singkuwenta porsiyentong biyaya iyan.”

“Hindi ba’t kailangang ibigay ng tao ang kanyang puso sa Diyos?”

“Ano naman ang gagawin ng Diyos sa maruming bagay na iyon kung nasa Kanya iyon?” tanong ko sa kanya. “Isipin mo, reregaluhan mo ang Diyos ng isang bagay na sinasabi Niyang ‘magdaraya nang higit kaysa lahat ng bagay, at totooong masama’ (Jeremias 17:9). Kapag natubos na ang isang tao, saka sinasabi ng Diyos, ‘Anak, anak, ibigay mo sa Akin ang iyong puso.’”

Biyaya Lamang

Wala akong mas kinasisiyahan kaysa maupo sa tabi ng isang paring Katoliko at sabihin sa kanya ang tungkol sa kaligtasan sa pamamagitan ng soberanong biyaya, at biyaya lamang. Sa pinakahuli kong paglalakbay papasok ng Chicago mula sa kanluran, isang batang paring Heswita ang huminto para pasakayin ako. Dapat kong aminin na edukadong-edukado ang binatang iyon, at pagdating sa talino, alam kong hindi ko siya kapantay. Pero alam ko rin na hindi niya kapantay ang Biblia, kaya

binigyan ko lang siya ng sunud-sunod na talata mula sa Aklat. Inilagay ng Panginoon sa aking puso na kausapin siya tungkol sa ganap na gawa ni Cristo, at dumagsa sa isip ko ang mga kaisipan. Habang nagsasalita ako, inilagay niya ang kanyang kamay sa aking balikat at sinabi, “Kahanga-hanga iyan. Hindi pa ako nakarinig ng ganyan kailanman.” Halos nagmakaawa siya na ibigay ko sa kanya ang lahat ng nakalimbag na mayroon ako tungkol sa ganap na gawa sa Kalbaryo, at tiyak na ibinigay ko nga.

Isang araw, hindi kalayuan sa labas ng Niagara Falls, pinasakay ako ng isa pang pari, pero ang isang ito ay matigas at mabagsik na tao. Matapos kaming mag-usap nang ilang milya, sinabi niya, “Ginoo, kung makararating ka man sa Langit, kailangan mong gumawa ng ilang mabubuting gawa.”

“Pakinggan mo ang mga salita ni Pablo,” sagot ko, “na matatagpuan sa ikaapat na kabanata ng Roma: ‘Ngayon sa gumagawa, ang upa ay hindi ibinibilang na biyaya, kundi utang. Datapuwat sa hindi gumagawa [at lagi kong idinaragdag ito: ‘walang ginagawang kahit ano’] kundi sumasampalataya sa Kanya na umaaring-ganap sa masama, ang kanyang pananampalataya ay ibinibilang na katuwiran.’ Pakiusap, huwag mo akong mamalin: kung may naniniwala sa mabubuting gawa, ako iyon. Pero dapat mong ilagay ang mga ito sa tamang lugar. Ang mabubuting gawa ay laging mula sa Krus, hindi kailanman patungo sa Krus. Iniligtas tayo para sa mabubuting gawa, pero hindi kailanman sa pamamagitan ng mga ito.”

“Naniniwala ako na kailangan mong maging masunurin sa mga tradisyon ng Simbahang Katoliko.”

“May isa pa akong talata para sa iyo,” sagot ko. “Pakinggan mong mabuti ang mga salita ni Pablo, na matatagpuan naman sa ikalimang kabanata ng Roma: ‘Sapagkat kung paanong sa pamamagitan ng pagsuway ng isang tao [si Adan ang tinutukoy] ang marami ay naging makasalanan, gayon din sa pamamagitan

ng pagsunod ng dalawa ang marami ay gagawing matuwid.’ Kaibigan, hindi ganyan ang pagkakasulat. Pakinggan mo muli, ‘Sapagkat kung paanong sa pamamagitan ng pagsuway ng isang tao ang marami ay naging makasalanang, gayon din sa pamamagitan ng pagsunod ng isa ang marami ay gagawing matuwid.’ Hindi ang pagsunod ko at ang pagsunod Niya na pinagsama, kundi ang Kanyang pagsunod, hanggang sa Kanyang kamatayan sa krus, ang gumagawa sa akin na matuwid.” Ang alam lang niya ay ang ebanghelyo ng mga gawa, at ang alam ko lang ay ang ebanghelyo ng biyaya, kaya talagang mainit ang naging usapan namin.

Sa paglalakbay ko paakyat sa kanlurang baybayin patungong Canada, nakaupo ako sa tabi ng isang paring Katoliko, at dapat kong sabihing napakapalakaibigang binata niya. Iniabot niya ang kanyang kamay para magpakilala, at sinabing, “Ako si Father George Callahan.”

“Aba,” sabi ko, “ikinagagalak kitang makilala. Ako naman si Father George Watmough. May asawa ako at dalawang anak.” Ngumiti siya, at pagkatapos ay matagal siyang nakinig sa akin habang ikinukuwento ko sa kanya ang kuwento ng kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya—at wala nang iba pa. Bago kami naghiwalay, tinanggap niya ang lahat ng babasahing ibinigay ko at nagpasalamat siya. Pagkatapos ay hinawakan niya ang dalawang kamay at sinabing, “Mister, sana’y maisama mo ako sa iyong mga panalangin.” Mula noon ay marami na akong naipanalangin para sa kanya.

Hindi si Maria Kundi si Cristo

Habang naglalakbay ako sa Florida, nakasakay ako sa isang lalaking nakasuot ng puting T-shirt. Matapos akong magpatotoo sa kanya, sinabi niya, “Siguro’y dapat kong sabihin sa iyo, isa akong pari sa Simbahang Romano Katoliko.” Sa gitna ng aming

usapan, tinanong niya ako kung bakit hindi ako naniniwala sa pananalangin kay Maria, ang ina ng ating Panginoon.

“Naniniwala ako na si Maria ang pinakakahanga-hangang babae sa buong mundo,” sagot ko. “Kailangang ganoon siya upang maging ina ng ating Panginoon. Gayunman, alam niyang kailangan niya ng Tagapagligtas. Sapagkat sinabi ni Maria, gaya ng nakatala sa Lucas 1:46: ‘Dinadakila ng aking kaluluwa ang Panginoon. At ang aking espiritu ay nagalak sa Diyos na aking Tagapagligtas.’ Sa isa pang pagkakataon, sinabi ng Anghel kay Maria, ‘Pinagpala ka sa mga babae’—hindi higit sa mga babae. Sinasabi ng Kasulatan sa Mateo 2:11 na nang pumasok ang mga pantas sa bahay, ‘nakita nila ang sanggol na kasama ni Maria na Kanyang ina, at sila’y nagpatirapa, at Siya’y sinamba’—hindi si Maria—kundi Siya.”

Nang bumaba ako sa kanyang kotse, sinabi ko, “Baka hindi na tayo magkita pang muli. Kung magtitiwala ka sa anumang bagay na ikaw, maging ang pagiging pari o Romano Katoliko o ang paggawa ng sa palagay mo’y tama, hindi mo makikita kailanman ang Langit. Pero kung ilalagak mo ang iyong tiwala sa ginawa ng Panginoong Jesu-Cristo para sa iyo nang Siya’y mamatay sa krus, at ilalagay mo ang lahat ng iyong pananampalataya at pag-asa sa Kanyang mahalagang dugo at ganap na gawa, magkikita tayo sa Langit.” Nang walang sinasabing anuman, inabot niya ang aking kamay at mahigpit na kinamayan ako.

Ang Diyos ay Hindi Ama ng Lahat

Sa isa pang pagkakataon, hindi kalayuan sa labas ng New York City, pinasakay ako ng isang lalaking nakasuot ng kulay-abong polo at kulay-abong dyaket. Hindi pa ako natatagalan sa pagpapatotoo sa kanya nang sabihin niya, “Siguro’y dapat kong sabihin sa iyo na isa akong doktor ng teolohiya sa Simbahang Romano Katoliko.” Noon din ay narinig namin sa radyo ang isang

komentarista ng balita na sumisipi sa mga salita ni Papa Juan: “Dapat nating mapagtanto nating lahat na tayo’y magkakapatid at manalangin para sa kapayapaan.” Tinanong ako ng pari kung naniniwala ako na tayong lahat ay magkakapatid. Sumagot ako na hindi, sapagkat itinuturo ng Biblia na ang Diyos ay Manlilikha ng lahat ng tao, pero Ama lamang ng mga sumasampalataya sa Kanyang Anak bilang kanilang Tagapagligtas.

Sinabi ni Pablo na sa likas na kalagayan ay mga anak tayo ng poot, at sinabi ng Panginoong Jesu-Cristo sa mga Fariseo, “Kayo’y sa inyong amang diyablo . . . Kung ang Diyos ang inyong ama, ay iibigin ninyo Ako.”

May isang talatang nagpapahayag, “Kayong lahat ay mga anak ng Diyos” [at diyan humihinto ang mga modernista], pero ganito ang natitirang bahagi ng talata: “sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo Jesus.” “Nakikilala ng Panginoon ang mga Kanya,” na nagpapahiwatig na may ilang hindi Kanya. “Sapagkat ang lahat ng pinapatnubayan ng Espiritu ng Diyos, ang mga ito ay mga anak ng Diyos.” “Ang Kanyang Espiritu ay nagpapatotoo kasama ng ating espiritu na tayo’y mga anak ng Diyos.”

Ikinuwento ni Charles Haddon Spurgeon ang tungkol sa isang mangangaral na pumunta sa kanya para makipag-usap tungkol sa pagiging magkakapatid ng lahat ng tao at sa pagiging Ama ng Diyos sa ating lahat. Pinahinto siya ni Spurgeon sa pagsasabing, “Gusto mo bang maging tao?” Medyo nagulat na tumingin sa kanya ang mangangaral, at pagkatapos ay bumulalas, “Aba, hindi kita gaanong maintindihan, tao naman ako.”

“Kung gayon,” sabi ni Spurgeon, “ilapat mo ang ganoon ding pangangatwiran sa talatang ito ng Kasulatan: ‘Datapuwat ang lahat ng tumanggap sa Kanya, ay binigyan Niya ng karapatang maging mga anak ng Diyos, sa makatuwid baga’y ang mga sumasampalataya sa Kanyang Pangalan.’ Kung tayong lahat ay

mga anak ng Diyos, bakit pa natin kailangan ang karapatang maging mga anak ng Diyos?”

Naaalala kong sumilip ako sa isang pulong kung saan isang rabbi, isang paring Katoliko, at isang tumalikod na ministro ang magkakasama sa iisang entablado, nagsasalita tungkol sa “Pagka-Ama ng Diyos at Pagkakapatiran ng Tao.” At habang pinakikinggan ko ang mga bulaang propetang iyon, sinabi ko sa aking sarili, “Hindi iyan pagkakapatiran, iyan ay kamatayang pinagsama-sama,” sapagkat walang taong makapagsasabing, “Diyos, aking Ama,” hangga’t hindi muna niya sinasabing, “Panginoong Jesus, aking Tagapagligtas.” Diyan ka dapat magsimula. Ang buhay ay nagsisimula sa Kalbaryo.

Sa Alcan Highway

Habang nasa Alcan Highway ako patungong Alaska, isang lalaking papunta sa kabilang direksiyon ang umikot at huminto sa harap ko.

“Saan ka pupunta?” tanong niya.

“Papunta ako sa Alaska,” sagot ko.

“Aba, hindi mo ba alam na may tulay na nasira apatnapung milya pa roon sa daan?”

“Oo, alam ko, pero kung makararating lang ako sa ilog, baka may paraan para makatawid.”

“Sakay ka sa kotse ko,” bulalas niya. “May lalaki sa bayan na may kargang mga groseri na papunta sa direksiyong iyon, at kung matatagpuan natin siya, tiyak kong pasasakayin ka niya.” Agad namin siyang natagpuan at dinala niya ako sa ilog. Pagkatapos ay tumulong akong magkarga sa isang trak sa kabilang pampang habang binubuhay ng apat na binata mula sa Queen's College sa Canada ang mga kahon ng groseri patawid sa isang

pansamantalang tulay na tawiran ng tao. Pagkatapos ay ikinandado kaming lima ng drayber sa likod ng trak at nagsimulang bumiyahe sa highway.

“Hindi ba’t ipinaaalala nito sa iyo ang kadiliman sa labas?” sabi ng isa sa mga binata. Iyon ang naging pagkakataon ko, at sa loob ng ilang oras ay nagkaroon kami ng binatang ito, na isang Katoliko, ng isang napakagandang pag-uusap habang nakikinig ang tatlo pang kasama. Namangha ako kung paanong ipinaalala sa akin ng Banal na Espiritu ang mga talatang ilang taon ko nang hindi naiisip. Kung iingat natin sa ating puso ang Salita ng Diyos, sa mismong oras na kailangan natin ito ay ipaaalala ito sa atin ng Banal na Espiritu.

Mga Gupit

Ipinaaalala nito sa akin ang isang pagkakataon nang huminto ako para magpagupit sa Bronx, kung saan mas maraming Judiong naninirahan kaysa sa Palestina. Kaya habang inaayos ng barbero ang aking ulo, sinimulan ko namang ayusin ang kanyang puso. Muli akong namangha kung paanong ipinaalala sa akin ng Banal na Espiritu ang mga talata sa Lumang Tipan, mga talatang lubos ko nang nakalimutan.

“Nasa Bronx ka ba tatlong taon na ang nakararaan?” tanong ng barbero. “At nagpagupit ka ba sa kantong iyon?” Naalala kong oo nga.

“O!” sabi niya, “naaalala kita. Ikaw ang lalaking nagkuwento sa akin nang napakarami tungkol sa Mesiyas at sa marami pang bagay sa Lumang Tipan.”

Naaalala ko rin ang isa pang pagkakataon nang magpagupit ako sa Salt Lake City. Napansin kong may dalawang tengang namaga at napilipit ang barbero dahil sa boksing, kaya ilang minuto kaming nag-usap tungkol sa ilan sa mga lalaking pareho naming

nakalaban sa boksing. Nang dumating ang pagkakataon, ikinuwento ko sa kanya kung paano ako iniligtas ng Panginoon, binago ang aking buhay, at binigyan ako ng dahilan para mabuhay. Huminto siya sa paggupit ng aking buhok, umikot, at tumayo sa harap ko.

“Talaga bang ginawa ng Diyos ang lahat ng iyan para sa iyo?” bulalas niya.

“Oo,” sagot ko, “at kaya ring gawin ng Panginoon ang ganoon din para sa iyo, sapagkat dumating Siya upang iligtas ang mga makasalanang tulad mo at tulad ko.” Matapos kong magbayad, binuksan ko ang aking bag at kumuha ng isang aklat na sa palagay ko’y makatutulong sa kanya, at saka nagpaalam. Pero bago pa ako umabot sa kanto, parang pinigilan ako ng Banal na Espiritu: “Aba, nababahala ang taong iyon.” Kaya bumalik ako sa barberya, at bago ako umalis ay nagkaroon ako ng kagalakang akayin siya sa nagliligtas na pagkakilala sa Panginoong Jesu-Cristo.

Masaganang Panustos

Habang nasa Alcan Highway pa ako, huminto ako para maghintay ng masasakyan sa tapat mismo ng kuwartel ng Royal Canadian Mounted Police. Lumapit ang opisyal na namamahala para bumati nang magiliw. Nagbigay ako sa kanya ng personal na patotoo tungkol sa ginawa ng Panginoon para sa akin at ng isang magandang babasahing pang-ebanghelyo. Ilang minuto matapos siyang bumalik sa kuwartel, tinawag niya ako, “Halika rito, magtsaa tayo.” Pero pagpasok ko, nakita kong naghanda pala siya ng masarap na hapunang inihaw na karne ng baka.

Pagkatapos ng hapunan, inilapit ko ang aking upuan sa tabi ng kanya at inilabas ang aking Bagong Tipan. Sa loob ng wala pang tatlong minuto, nagkaroon ako ng kagalakang ituro siya sa ating Tagapagligtas, at hindi nagtagal ay pareho na kaming nakaluhod sa panalangin. Habang ako’y nabubuhay, hindi ko

malilimutan kung paano niya hinigpitan ang hawak sa aking kamay habang nananalangin siya at hinihiling sa Panginoon na iligtas siya, isang makasalanan. Pagkatapos ay naghanda siya ng masarap na baon para dalhin ko.

Nang marating ko ang adwana nang gabing iyon, sinabi sa akin ng opisyal na namamahala na puwede akong matulog sa isa sa mga katre sa kuwartel; pero ikinalulungkot daw niyang hindi niya ako mabibigyan o mabebentahan ng kahit kapisasong pagkain, dahil labag iyon sa mga regulasyon ng Hukbo. Alam ng Panginoon ang aking pangangailangan, at naipagkaloob na Niya nang maaga ang masarap na baon.

Habang patuloy pa akong pahilaga sa Canada, pinasakay ako ng isang batang mag-asawa mula sa New Jersey. Buong araw na umulan, at paulit-ulit naming kinailangang hukayin ang kotse palabas sa putikan hanggang sa kapwa kami ng binata ay lubog hanggang tuhod sa malagkit na putik. Kaya iminungkahi niyang subukan kong makahanap ng matutulugan sa susunod na bahay-bukid, dahil balak nilang mag-asawa na magpahinga nang kaunti sa kotse. Huminto kami sa susunod na bahay-bukid, kung saan sinabi sa akin ng magsasaka na okupado na ang bawat kuwarto at may ilan pang natutulog sa sahig. Pero binigyan niya ako ng abrigong balahibo at isang flashlight, at sinabing puwede akong matulog sa dayami sa kamalig.

Napakahirap ng gabing iyon. Buong gabing humihilik ang kabayo sa ibaba, at punô ng daga ang dayami. Sa palagay ko'y lumabas silang lahat para batiin ang bagong panauhin! Nagpasalamat ako nang dumating ang umaga. Isa sa mga lalaki sa bahay ang naghatid sa akin nang maraming milya sa daan hanggang sa susunod na bayan, kung saan nakapaglinis ako ng aking sarili.

Nang marating ko ang Whitehorse sa Yukon, ilang araw akong nagsalita sa mga bata sa isang Indian School, at sa isang kapilya sa Araw ng Panginoon, kung saan isinahimpapawid ang mensahe.

Kinabukasan, habang naghihintay ako ng masasakyan, isang sundalong Canadian na naglalakad ang nagtanong kung ako ba ang lalaking narinig niya sa radyo kagabi, at nagsabi siya ng ilang nakapagpapalakas-loob na salita. Pagkatapos ay sinabi niya, “Kung makakausap mo si Major Coward—aba, heto na pala siya ngayon!” At tumakbo siya at pinahinto ang kotse. Sinabi ng major na bumalik ako sa Whitehorse at ipatawag siya kay Mr. Lee. Kinaumagahan, may trak ng Hukbo na sa pintuan, at may nakasulat na utos ang drayber na maghatid ng isang pasahero hanggang sa hangganan ng Alaska.

Kinaumagahan, isa sa mga lalaking dumaraan sa adwana ang nagpasakay sa akin hanggang Anchorage, 450 milya, at nagkaroon ako ng kagalakang akayin siya sa Panginoon mismo sa pangunahing kalye ng Anchorage.

Ang Batas sa Ilalim ng Biyaya

Nang makabalik ako sa Estados Unidos, naghihintay ako isang gabi nang may kotseng huminto at bumukas ang isang pinto. May tinig na nagsabing, “Sakay!” Tumingin ako, at may isang state trooper na nakaupo sa manibela. Hindi ko alam kung inaaresto ako o hindi, kaya nagsimula akong magpatotoo sa opisyal, at naging interesado siya. Dumating kami sa isang sangandaan, at sinabi ko, “Lumiko ka rito,” at lumiko siya. Pagkatapos ay dumating kami sa isang daang lupa, at sinabi ko, “Lumiko ka rito.” Lumiko ulit siya. Pagkatapos ay dumating kami sa bahay-bukid na hinahanap ko, at sinabi ko, “Sa palagay ko’y ito ang lugar na tutuluyan ko ngayong gabi.” Nang mga oras na iyon, nagtatanong na siya sa akin tungkol sa Biblia. Matagal kaming nakaupo roon, nag-uusap tungkol sa mga bagay ng Panginoon; at bago siya umalis, naniniwala akong nanampalataya siya sa Panginoong Jesus bilang kanyang Tagapagligtas. Iyon ang isang pagkakataon na nasa ilalim ng biyaya ang batas.

Ipinaaalala nito sa akin ang isang karanasan sa malayong timog. Naghihintay ako ng bus ng lungsod na maghahatid sa akin sa susunod na bayan, nang may kotseng huminto sa harap ko. Tinanong ako ng sheriff na nasa manibela kung gusto kong makisakay hanggang sa susunod na bayan. Pagkasakay ko at matapos magpasalamat sa kanyang kabutihang-loob, sinabi ko, “Matagal-tagal na rin mula nang pasakayin ako ng isang ministro.” Diretso lang ang tingin ko sa harap, pero nakikita kong sinusuri niya ako.

“Sinabi mo bang ‘ministro?’” bulalas niya.

“Aba,” sabi ko, “hindi mo ba alam na tinatawag kang ministro ng Biblia?” Ngayon ay talagang nabalisa siya. Kaya inilabas ko ang aking Bagong Tipan at binasa mula sa ikalabintatlong kabanata ng Roma ang mga salitang ito: “Sapagkat siya’y ministro ng Diyos sa iyo para sa ikabubuti. Datapuwat kung gumagawa ka ng masama, matakot ka; sapagkat hindi walang kabuluhan ang pagdadala niya ng tabak: sapagkat siya’y ministro ng Diyos, tagapaghiganti upang maglapat ng poot sa gumagawa ng masama.” Nagbukas ito ng daan para sa isang napakagandang pag-uusap.

Ang Kaharian ng Diyos

Isang umaga, hindi kalayuan sa labas ng Pittsburgh, isang Christian Scientist ang huminto para pasakayin ako. Madaling makitang itinuturing niya ang kanyang sarili na isang taong may mataas na kultura (ang kultura ay ang likidong pang-embalsamo na pumipigil sa lumang pagkatao na mangamoy). Sinipi niya sa akin ang isa sa mga paborito nilang talata, “Ang kaharian ng Diyos ay nasa loob ninyo.” Kaya tinanong ko siya kung alam niya kung kanino iyon sinabi ni Jesus. Siyempre hindi niya alam, kaya ipinakita ko sa kanya mula sa Lucas 17:21 na sinabi iyon ng Panginoong Jesus sa mga Fariseo. Pero ang “nasa loob ninyo” ay hindi ang sinabi ng Panginoon. Ang talagang sinabi Niya ay, “Ang

kaharian ng Diyos ay nasa gitna ninyo.” Kapag Siya’y dumating muli, darating ang kaharian, sapagkat hindi maaaring magkaroon ng kaharian kung walang Hari, ni kapayapaan kung wala ang Prinsipe ng Kapayapaan.

Sa paglipas ng mga taon, napasakay na ako ng bawat kulto at “ismo” na maiisip mo, sapagkat lahat ng nagsisimula ng bagong relihiyon ay dinadala ito sa Los Angeles para mapa-patente. Ang nakapagtataka ay marami sa kanila ang nagsasalita tungkol kay Jesus. Tinutukoy nila Siya bilang isang mabuting tao, isang marangal na halimbawa, isang tagapagturo ng daan, at isang kaibig-ibig na guro. Naniniwala sila sa Jesus na nagturo sa kanila, pero hindi sila naniniwala sa Cristo na tumubos sa kanila. Sa Aklat ni Judas ay binababalaan tayo tungkol sa mga sumunod sa daan ni Cain. Alam mo ba kung ano ang daan ni Cain? Ito ay ang pagsamba sa tunay na Diyos sa maling paraan. Kinukuha nila ang kanilang kredo kay Pilato, “Narito ang Tao,” sa halip na kunin ito kay Juan Bautista, “Narito ang Kordero.”

Ang Kordero ng Diyos

Paalis ako ng Philadelphia patungong Akron, Ohio, at limang lalaki ang nagpasakay sa akin, at lahat sila ay nakarinig ng mabuting balita. Dalawa ang Protestante, dalawa ang Katoliko, at ang huli ay isang Judio. Itinuro ko siya pabalik sa mga kordero sa Lumang Tipan, pagkatapos ay sa Bagong Tipan, sa mga salita ni Juan Bautista nang ituro niya ang Panginoong Jesus at sabihing, “Narito ang Kordero ng Diyos.” Ipinaalala ko sa kanya na mula noon, hindi na kailanman nagkaroon ang mga Judio ng handog na dugo upang tubusin ang kanilang mga kasalanan. Gayunman, sinabi ni Moises, “Ang dugo ang tumutubos dahil sa buhay” (Levitico 17:11). Bago kami naghiwalay, sinabi niya, “Buong buhay ko nang pumupunta sa sinagoga, pero marami kang sinabi sa akin

na hindi ko pa narinig kailanman.” Hiniling niya na isulat ko ang lahat ng talatang binanggit ko, at masaya kong ginawa iyon.

Nang bumaba ako sa kanyang kotse at nagsimulang umakyat sa rampa, isang binata ang huminto para pasakayin ako. Hindi ko naakay sa Panginoon ang kahit isa sa limang lalaking iyon. Alam kong sampung milya na lang ang natitira kong biyahe, kaya diretso ko nang kinausap agad ang binata tungkol sa mahalagang bagay. Sa loob ng wala pang sampung minuto ay sinabi niya, “Naniniwala akong isinugo ka ng Diyos para kausapin ako nang ganito. Nasa mundo ako ng palabas at malapit na akong makakuha ng isang malaking kontrata. Pero may nanay akong tunay na Cristiano. Ilang taon na niya akong pinakikiusapang talikuran ang ganitong uri ng buhay.” Kaya pumasok kami sa paradahan ng isang supermarket, at inilabas ko ang aking Bagong Tipan at nagkaroon ako ng kagalakang ituro siya sa ating Tagapagligtas, ang Panginoong Jesu-Cristo.

Ang Panlipunang Ebanghelyo

Isang Sabado ng umaga, paalis ako ng Toronto nang pasakayin ako ng isang kapitan ng Fire Department na papunta sa kanyang kubo sa tabi ng isang lawa. Sa gitna ng aming usapan, sinabi niya sa akin na halos tuwing Linggo ay nagsisimba siya sa isang partikular na iglesya at nag-aabuloy nang malaki-laki roon, pero hindi siya kailanman naging kaanib. Laging hinihikayat siya ng pastor at ng ilan sa mga diyakono na umanib sa iglesya, kaya inanyayahan niya sila sa kanyang kubo para mangisda nang kaunti. Nagdala sila ng kanilang alak, kaya nang kausapin nila siya nang araw na iyon tungkol sa pag-anib sa iglesya, sinabi niya, “Bakit ako aanib sa iglesya ninyo? Umiinom at naninigarilyo kayo gaya ko, at alam kong hindi ako Cristiano. Pero nalililalang kayong lahat sa pag-aakalang kayo ay Cristiano.”

Pinuri ko siya dahil may kaunti siyang sentido komun, at ikinuwento ko sa kanya ito: Noong bata pa si C. H. Spurgeon, ang tanyag na mangangaral, nagkaroon siya ng kakaibang panaginip. Napanaginipan niyang may nakita siyang isang barkong multo at patay ang lahat ng lalaking sakay nito.

May mga patay sa mga sagwan, mga patay sa mga lubid, at isang patay sa timon. Pagkatapos ay sinabi pa ni Spurgeon, “Pero nabuhay ako hanggang makita ang araw na mga patay na ang nagpapatakbo ng isang iglesya—mga patay na umaawit sa koro, mga patay na nangongolekta ng abuloy, at isang patay sa pulpito.” Marami tayong ganitong mga iglesya ngayon. Maaari mong isulat sa ibabaw ng pinto ng ganitong uri ng iglesya, “Samahan sa Pagpapabuti kay Lumang Adan,” at sa Pag-agaw ay wala silang mawawalang kahit isang kaanib.

Isa sa pinakamatagal kong paghihintay ay noong paalis ako ng Prescott, Arizona, pero sa wakas ay dumating ang tamang tao. Isa sa mga una niyang sinabi ay, “Hindi ko alam kung bakit pa ako huminto. Ikaw ang kauna-unahang taong pinasakay ko. At saka, hindi ako kailanman dumaraan dito.”

“Baka may kinalaman ang Panginoon dito,” sabi ko. Kung may nakilala man akong taong talagang nababagabag ang kaluluwa at sinusumbatan ng kasalanan, ang lalaking ito iyon. Nang tanungin ko siya kung gusto niyang maligtas at malaman ito, bumulalas siya, “Hindi lang gusto kong maligtas, kailangan kong maligtas! Ang totoo, nitong linggo lang ay pumunta ako sa isang mangangaral. Sinabi ko sa kanya na ako’y isang taong napapahamak at tinanong ko kung masasabi niya sa akin kung paano ako magiging matuwid sa harap ng Diyos. At ito ang sinabi niya, ‘Kung aanib ka lang sa iglesya ko at magbabayad ng iyong ikapu, magiging maayos na ang lahat.’”

“Kaibigan,” sabi ko, “pareho lang sana ang mapapala mo kung umanib ka sa Elks at nagbayad ng iyong butaw, sapagkat ang

kaligtasan ay hindi sa pamamagitan ng pag-anib o pagbabayad, kundi sa pamamagitan ng pagsampalataya at pagtanggap. Tuwing nagsasalita ang Biblia tungkol sa buhay na walang hanggan, lagi itong isang walang-bayad na kaloob. Sinabi ng Panginoong Jesus, ‘Binibigyan Ko sila ng buhay na walang hanggan . . . ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan.’” Matapos kaming mananghalian, sinabi ko sa kanya, “May alam akong magandang lugar sa tabi ng daan, pero medyo labas sa daraanan mo.

Pumunta tayo roon, at ipakikita ko sa iyo mula sa Kasulatan kung paano sasampalatayanan ang mabuting balita at tatanggapin ang kaloob, ang Panginoong Jesu-Cristo.” Kaya huminto kami, at hindi nagtagal ay nanampalataya ang lalaking ito sa Panginoong Jesus bilang kanyang sariling personal na Tagapagligtas. Matapos manalangin, lumiko siya at nagpatuloy sa daan nang nagagalak.

Dito mismo nabibigo ang panlipunang ebanghelyo. Ikinukuha nito ang alibughang anak ng mas magandang trabaho sa malayong lupain, at iniwan siya roon. Pero ibinabalik siya ng ebanghelyo ng biyaya sa bahay ng Ama, kung saan may tinapay na sapat at labis pa. Binibihisan ng panlipunang ebanghelyo ang lumang pagkatao ng bagong terno, pero binibigyan ng ebanghelyo ng biyaya ang bagong pagkatao ng balabal ng katuwiran. Hindi mo talaga mapapalitan ng panlipunang ebanghelyo ang personal na kaligtasan.

Ang Plano ng Diyos para sa mga Judio

Alam kong mapupunta ako malapit sa hangganan ng Mexico sa Texas, kaya nagbaon ako ng maraming babasahin at maliliit na aklat sa wikang Kastila. Isang araw, sa probidensiya ng Diyos, pinasakay ako ng isang batang Judiong ahente, at buong araw akong nakasakay sa kanya. Bawat dalawampu o tatlumpung milya, dinadala niya ang kanyang maliit na maleta sa isang tindahan para ilako ang kanyang paninda, at ako naman ay paroo't parito

sa kalye, namimigay ng mga babasahin. Tuwing lalabas siya sa tindahan, may bago na naman siyang tanong para sa akin. (Sa palagay ko'y iniisip niya ang mga iyon habang nasa tindahan.) Kaya malapit nang matapos ang araw, sinabi ko, “Buong araw mo na akong tinatanong, at sinisikap kong bigyan ka ng makatarungang sagot mula sa Biblia. Ngayon ay gusto kong sagutin mo ang isang tanong ko. Dahil Judio ka, gusto kong sabihin mo sa akin kung bakit napakarami sa inyong lahi ang bumabalik sa Palestina.”

“Kung bakit sila bumabalik, iyan ang hindi ko talaga masagot,” sagot niya. “Laging pumupunta ang Judio kung saan may pagkakakitaan, at walang pagkakakitaan doon. Pero alam kong bumabalik sila, dahil may mga kaibigan akong pumunta na roon at mga kaibigang nagbabalak pumunta sa susunod na ilang taon.”

“Alam mo, plano ng Diyos na bumalik sila sa lupain,” sabi ko, “at balang araw ay matutupad ang dalawang talatang ito mula sa inyong Biblia: ‘At sila’y titingin sa Akin na kanilang pinalagpasan; at kanilang tatangisan Siya, gaya ng pagtangis ng isa sa kanyang bugtong na anak, at magiging nasa kapaitan dahil sa Kanya, gaya ng isang nasa kapaitan dahil sa kanyang panganay’ (Zacarias 12:10). ‘At sasabihin ng isa sa Kanya, Ano ang mga sugat na ito sa Iyong mga kamay? Kung magkagayo’y sasagot Siya, Yaong mga tinamo Ko sa bahay ng Aking mga kaibigan’ (Zacarias 13:6). Kung magkagayon ay malalaman nila na ang Isa na ipinako sa krus, at may mga bakas pa ng pako sa Kanyang mga kamay, ay ang Mesiyas at ang Hari ng mga Judio, at mabubuksan ang kanilang mga mata at isisilang ang isang Bansa sa isang araw.”

Ang Mayamang Hangal

Matapos akong magpatotoo nang matagal sa isang negosyante sa Tennessee, humarap siya sa akin at halos nagwawalang nagsabi, “Kailangan kong kumita ng pera! Kailangan kong kumita ng pera!”

“Ginoo, pagdating mo sa iyong otel mamayang gabi, puwede mo bang gawin ang isang bagay para sa akin?” sagot ko. “Ikandado mo ang pinto, umupo ka, at sabihin mo nang malakas nang ilang ulit, ‘Ano ang mapapakinabang ng isang tao kung makamtan niya ang buong estado ng Tennessee—’ Hindi—‘Ano ang mapapakinabang ng isang tao kung makamtan niya ang buong sanlibutan, at mawala naman ang kanyang sariling kaluluwa.’”

Isa sa iilang taong tinawag na hangal ng Panginoong Jesus ay ang lalaking nagtatayo ng mas malalaking kamalig habang ginugutom ang sarili niyang kaluluwa. Sinabi ng lalaki, “Maraming taon,” pero sinabi ng Diyos, “Ngayong gabi.” Madalas magbigay ang Diyos sa Kanyang mga nangungupahan ng maikling paunawa. Maituturo mo sa kalendaryo ang araw ng iyong kapanganakan, pero hindi mo maituturo sa kalendaryo ang petsa ng iyong paglisan.

Ikinuwento ni William Reynolds, na naglingkod kasama ni D. L. Moody, na nangaral siya minsan sa isang iglesya sa timog ng Illinois, at sa pagtatapos ng pulong ay inanyayahan siya ng isang mayamang magsasaka sa kanyang bahay para maghapunan. Matapos ang masarap na hapunang manok, lumabas sila para maglakad-lakad. Habang nakatayo sila sa isang mataas na bahagi ng bukid, sinabi ng magsasaka, “Brother Reynolds, nakikita mo ba ang lahat ng maising iyon na kumakaway sa simoy ng hangin? Akin ang lahat ng iyan. Nakikita mo ba ang lahat ng magagandang bakang nanginginain? Akin ang bawat isa. Nakikita mo ba ang lahat ng kakahuyang iyon? Akin ang bawat puno. At ang lahat ng magagandang punong-prutas na iyon? Akin din ang mga iyon. Ang totoo, halos hanggang sa abot ng tanaw mo sa bawat direksiyon, akin ang lahat.” Inilagay ni Mr. Reynolds ang kanyang kamay sa balikat ng magsasaka at, habang nakaturo sa Langit, sinabi niya, “Pero gaano naman karami ang pag-aari mo sa direksiyong ito?” Sinasabi ng Biblia, “Maging mayaman sa Diyos.”

“Mabubuting Makasalanan”

Namamangha ako kung paanong binigyan ako ng Panginoon ng masasakyan kahit tila halos imposible nang marating ko ang aking pangakong pagsasalita nang gabing iyon. Paalis ako ng Vancouver, Canada, patungong Gearhart, Oregon, at buong araw ay para bang nakikipaghabulan ako sa oras. Nang limampung milya na lamang ako mula sa Gearhart, isang oras at dalawampung minuto na lamang ang natitira para marating ko ang kapilya, at iilan lamang ang mga kotseng papunta roon. Tila tiyak nang ito ang unang pagkakataon na mahuhuli ako sa isang pulong sa buong tatlung taon ng aking pakikisakay. Habang nakatayo ako roon at nananalangin, isang malaking berde ng Cadillac ang huminto sa harap ko, may isang ginang sa manibela at ang asawa niya sa tabi niya.

Matapos akong magpasalamat sa kanilang paghinto at sa pagpapasakay sa akin na talagang kailangan ko, napansin kong may nakatakip na selopeyn sa kanilang ashtray. Sinabi nila sa akin na sila'y mga Katoliko at hindi nila pinahihintulutan ang sinuman na manigarilyo sa kanilang kotse, at matagal-tagal nilang ikinuwento sa akin ang ilan sa kanilang mabubuting gawi.

Kinailangan kong ipaalala sa kanila na hindi lamang ang ating pagsisinungaling, o pagnanakaw, o paninigarilyo, kundi ang lahat ng ating katuwiran (ang pinakamabuting magagawa natin) ay gaya ng maruming basahan sa paningin ng Diyos, at na ang tanging uri ng mga taong kayang iligtas ni Cristo ay ang mga makasalanan. Sapagkat sinasabi ng Biblia, “Hindi dahil sa mga gawa ng katuwiran na ginawa natin, kundi ayon sa Kanyang awa ay iniligtas Niya tayo, sa pamamagitan ng paghuhugas ng muling kapanganakan, at ng pagbabago ng Banal na Espiritu” (Tito 3:5).

Nang malaman ng asawang babae na magsasalita ako sa Gearhart nang gabing iyon, tiningnan niya ang kanyang relo at sinabi, “Hindi kami papunta roon, dahil medyo labas iyon sa daraanan

namin, pero titingnan ko kung ano ang magagawa namin para maihatid ka roon sa tamang oras.” At diniinan niya ang silinyador at inihatid ako mismo sa kapilya. Matapos akong magpasalamat sa kanilang kabutihan sa akin at bigyan sila ng mababasa, nagsimula akong umakyat sa hagdan ng kapilya. Nang tingnan ko ang aking relo, nakita kong may dalawang minuto pa akong palugit bago ang nakatakdang oras ng aking pulong.

Isang gabi, gabing-gabi na nang makarating ako sa Colorado Springs, at kumuha ako ng kuwarto sa YMCA. Kinaumagahan, may rumaragasang blizzard na humahampas mula sa Rockies. Habang nakatayo ako roon na nakatanaw sa pintuan sa harap, nag-iisip kung ano ang dapat kong gawin, narinig kong sinabi ng lalaki sa likod ng mesa sa isang dalagang nagmamakinilya, “Gusto mo bang makisakay papuntang Denver?” Paglingon ko, nakita kong papalapit sa akin ang lalaking ito na may hawak na maleta. Nagpakilala ako at tinanong siya kung siya ba ang lalaking papunta sa Denver sa gitna ng ganitong bagyo. Sinabi niyang kailangan niyang pumunta para ihatid ang isang bagong-bagong Greyhound bus. Isinama niya ako, at akin ang buong bus, at libre pa ang sakay.

Sinagot na Panalangin

Habang naghihintay ako ng masasakyan mga isandaan at animnapung milya mula sa Los Angeles isang Sabado ng hapon, may dumating na trak ng Hukbo. Mga apatnapung Marines ang bumaba, at nakikisakay rin pala sila. Sa pananaw ng tao, wala akong kahit katiting na pag-asang makasakay, kaya hinubad ko ang aking sombrero at nanalangin, ipinaaalala sa Panginoon ang mga talatang ito: “Humingi kayo at gagawin Ko,” “Humingi kayo upang malubos ang inyong kagalakan.” Sa loob ng wala pang sampung minuto, isang kotseng papunta sa kabilang direksiyon, may isang lalaki at ang kanyang asawa sa harapang upuan, ang

umikot sa harap ko. Itinuro niya ako at sinabi, “Gusto mo bang makisakay?”

“Hindi ko gaanong maintindihan,” sabi ko habang nagbibiyahe kami. “Papunta kayo sa kabilang direksiyon at umikot kayo para sa akin.”

“Ganito kasi iyon: nalampasan ka namin at nakalayo na kami nang ilang milya, at lumingon ako sa asawa ko at sinabi, ‘Alam mo, hindi kailanman makasasakay ang sibilyang iyon doon kahit sa isang milyong taon, sa dami ng Marines na nakapaligid sa kanya. Balikan natin siya.’ ”

Nakagawa ako ng mahabang paglalakbay sa buong katimugan at pababa sa Florida at pagkatapos ay paakyat hanggang Montreal. Pagdating ko sa Salt Lake City, pagod na pagod na ako sa biyahe at may sakit ako sa kaliwang bahagi ng aking likod. Habang nananalangin ako nang umagang iyon, iniisip ang pitong daan at limampung milya sa malalawak na kaparangang iyon, ipinanalangin ko ang isang bagay na hindi ko pa kailanman ipinanalangin sa buong buhay ko. Sinabi ko, “Ama, pakisuyo, magpadala Ka ng isang mabuti at mabigat na kotse.” At nagpadala ang aking Ama ng isang bagong-bagong Lincoln, ang pinakamabigat na kotse sa daan. May problema rin sa likod ang drayber, at tuwing magsisimula itong sumakit, may pinipindot siyang saksakan sa kaliwang kamay niya, at nanginginig ang buong harapang upuan. Sinabi niya, “Dalawampung minuto lang nito, at pakiramdam mo’y walong oras kang nakahiga sa kama.” Kahit kakaiba, ang lalaking ito ay may limampu’t dalawang tauhang nagtitinda ng Biblia sa bahay-bahay, pero siya mismo ay hindi pa ligtas.

“Ipinaaalala mo sa akin ang isa sa mga karpintero ni Noe,” sabi ko sa kanya. “Tumutulong ka sa paggawa ng daong, pero ikaw mismo ay hindi papasok dito.”

“Alam mo ba,” sagot niya, “tuwing umaga ay nananalangin ako, ‘O Diyos, tulungan Mo ang aking kawalan ng pananampalataya.’”

Nag-usap kami tungkol sa ebanghelyo at sa kanyang pangangailangan ng Tagapagligtas. Nang marating namin ang Oakland nang gabing-gabi na, pareho kaming bumaba sa kotse at tumayo roon, nag-uusap pa rin tungkol sa kanyang matinding pangangailangan sa Panginoong Jesu-Cristo. Pero, sa abot ng aking nalalaman, hindi niya kailanman tinanggap ang Panginoon bilang kanyang Tagapagligtas.

Ang Naglayas

Habang binabagtas ko ang Arizona, isang mabuting binatang labimpitong taong gulang ang huminto para pasakayin ako. Hindi pa kami natatagalang magkasama nang sabihin niya, “Protestante ka at Katoliko ako, pero baka matulungan mo ako. Malaki ang isinakripisyo ng mga magulang ko para maipasok ako sa isang magandang paaralan, pero dalawang araw na ang nakararaan ay pinatalsik ako. Kung sinabi ko ang buong katotohanan, ilan pang ibang batang lalaki ang mapapatalsik kasama ko, kaya inako ko na lang ang lahat ng sisi. Ngayong umaga ay nagpasya akong maglayas. Naghagis ako ng ilang gamit sa bag ko at nag-iwan ng sulat para sa nanay ko.”

Matapos ang mahabang pag-uusap, nakumbinsi ko siya na ang pinakamalaki niyang pangangailangan ay makilala ang Panginoong Jesus bilang kanyang Tagapagligtas, ang Isa na makatutulong sa kanya nang higit kaninuman. Naniniwala akong naligtas ang binata. Bago kami naghiwalay sa Phoenix nang gabing iyon, ipinangako niya sa akin na hindi na siya magpapatuloy pa at tatawagan niya ang kanyang mga magulang kinaumagahan.

Mga pitumpung milya pakanluran ng Cambridge, Ohio, isang batang ahente ang huminto para pasakayin ako. Nang

magkakilala na kami, tinanong niya ako kung gaano kalayo ang pupuntahan ko.

“Hanggang Cambridge.”

“Aba, sino naman ang pupuntahan mo roon?”

“Pupuntahan ko ang ilang kaibigan na ang apelyido ay Sherman.”

“Aba, siya rin mismo ang pupuntahan ko!” At inihatid niya ako hanggang sa mismong pintuan.

Mga Ketongin

Ilang taon na ang nakararaan, binisita ko ang nag-iisang kolonya ng mga ketongin sa kontinenteng ito, sa Carville, Louisiana, at inilibot ako sa buong lugar ng kapelyan. Habang naglalakad kami, sinabi niya, “Gusto kong tingnan mong mabuti ang batang magkasintahang ito na papalapit sa atin, magkaabrasete. Nagmamahalan sila.” Tinanggal na ang kanilang mga mata at nagnanaknak na sugat na ang kanilang mga ukit ng mata. Hindi ko maiwasang isipin na kung makikita lang nila ang isa’t isa, sa palagay ko’y tatakbo sila sa magkasalungat na direksiyon. Ganyan mismo ang kasalanan—nakabubulag at nakalililang.

Pagkatapos ay huminto kami para kausapin ang isang lalaking pitumpu’t limang taong gulang, at ikinuwento niya sa akin ito:

“Isang araw, may nakita akong maliit na puting batik sa likod ng aking kamay na ayaw gumaling. Kaya ipinatawag ko ang doktor. Pagkatapos ay ipinatawag ng doktor ang isang espesyalista. Isang tingin lang niya rito, at sinabi niya, ‘Pare, ketongin ka at kailangan mong umalis papuntang Carville.’” Habang may luha sa kanyang mga mata, sinabi niya sa akin, “Mahigit limampung taon na kaming nagsasama ng asawa ko, at ngayong matanda na kami at pinakakailangan namin ang isa’t isa, kailangan kaming paghiwalayin sa natitirang bahagi ng aming buhay. Kung

papayagan lang sana kaming magsama sa bukid at kahit ang kartero ay hindi na namin makita! Pero sinasabi ng batas na dapat kaming magkahiwalay habang kami'y nabubuhay.” Hindi katakataka na sa Lumang Tipan ay inihambing ng Diyos ang kasalanan sa ketong, sapagkat ihihiwalay ka ng kasalanan sa lahat ng mabuti. At kung mamamatay ka nang wala si Cristo bilang iyong Tagapagligtas, mahihiwalay ka sa Kanya magpakailanman. Bago kami umalis, tinanong ko ang kapelyan kung paano unang nalalaman ng isang tao na siya ay nagiging ketongin.

“Nagsisimula ito sa isang maliit na puting batik at walang pakiramdam,” sagot niya.

“O,” sabi ko, “ganyan mismo ang kasalanan.” Sapagkat maaaring magsimula ang kasalanan sa isang maliit na “puting kasinungalingan,” at maaari itong magpatuloy hanggang marating ng makasalanan ang kalagayang tinutukoy ni Pablo na “wala nang pakiramdam.”

Ang Sagot sa Takot

Isa sa mga tanda ng katapusan ng panahon ay “Nanlulupaypay ang mga tao dahil sa takot.” Sa nakaraang ilang taon, nakasama ko sa daan ang ilan sa pinakamatatakuting taong nakilala ko kailanman. Isang araw, paalis ako ng Milwaukee bandang tanghali nang huminto ang isang ahente para pasakayin ako. Hindi nagtagal matapos kaming magkakilala, sinabi niya, “Pauwi na ako, at pagdating na pagdating ko, tatawagan ko ang kompanya ko at sasabihin kong magbibitiw na ako. Mahigit isang taon nang may bumabagabag sa isip ko. Hindi ako makakain, hindi ako makatulog, at nahihirapan akong magbenta. Umabot na sa puntong takot na ang asawa ko kapag nakikita niya akong lumalabas ng pinto.” Alam ko kung ano ang ibig niyang sabihin, kaya sinabi ko, “Kaibigan, iisa lamang ang makapagbibigay sa iyo ng kapayapaan, kapahingahan, at kagalakan. At matatagpuan

lamang ito sa pagkakilala sa Panginoong Jesu-Cristo bilang iyong Tagapagligtas at Panginoon.” Hindi nagtagal at lumabas kami sa pangunahing daan, at nagkaroon ako ng kagalakang akayin siya sa Prinsipe ng Kapayapaan.

Magkaibang Pananampalataya sa Pag-aasawa

Isang maagang umaga, hindi kalayuan sa labas ng New Orleans, dumating ang isang lalaking nakasakay sa isang maganda at malaking kotse. Kung titingnan mo ang lalaki, hindi mo aakalaing may anumang alalahanin siya sa mundo. Matapos kaming mag-usap nang sandali, sinabi niya, “Tuwang-tuwa ako at huminto ako para pasakayin ka, dahil ngayong umagang ito ay may hinaharap akong mabigat na problema. Baka matulungan mo ako.” Pagkatapos ay ikinuwento niya sa akin ang kanyang kalagayan.

“Protestante ako, pero Katoliko ang asawa ko. Lagi kaming may masayang tahanan, pero ngayon ay naghahanda nang pumasok sa unibersidad ang nag-iisa kong anak na lalaki. Alam ko kung anong paaralan ang dapat niyang pasukan para makuha ang pagsasanay na kailangan niya, at kayang-kaya kong ipadala siya roon. Pero ipinipilit ng asawa ko na pumasok siya sa isang maliit na paaralang Katoliko.”

“Sinabi mong Protestante ka at may kaunti kang relihiyon, at Katoliko ang asawa mo at medyo mas marami siyang relihiyon. Pero walang kahit anong pagkakaiba kapag pinalitan mo ang etiketa ng isang walang-lamang bote. Pareho kayong nangangailangan ng higit pa sa relihiyon.” Pagkatapos, sa loob ng matagal-tagal na sandali, ipinakita ko sa kanya na ang pinakamalaking pangangailangan sa kanyang tahanan ay ang pangangailangan nila sa Panginoong Jesu-Cristo bilang kanilang Tagapagligtas.

Bandang tanghali na noon, at pumasok ang lalaki sa isang motel. Umupa siya ng kuwarto at pagkatapos ay tinawag ako papasok.

Inilabas ko ang aking Biblia, at sa loob ng wala pang tatlung minuto ay pareho na kaming nakaluhod. Nanampalataya siya sa Panginoong Jesu-Cristo bilang kanyang Tagapagligtas at lumipat mula sa kamatayan tungo sa buhay. Bago kami naghiwalay, hinawakan niya ang aking kamay at sinabi, “Mas mayaman na akong tao dahil huminto ako para pasakayin ka.”

Limang Talata Tungo sa Kaligtasan

Isang araw, paalis ako ng Santa Barbara nang may lalaking tumabi at nagpasakay sa akin—isa sa pinakatalunang taong nakilala ko kailanman. Hindi nagtagal ay ikinukuwento na niya sa akin ang ilan sa kanyang mga problema.

“Noong nakaraang Biyernes ay inilibing ko ang nanay ko, at wala pang isang taon ang nakararaan ay namatay ang asawa ko sa isang aksidente sa sasakyan, at ngayon ay inililipat ako sa Midwest. Kung kailan kailangan ko ng mga kaibigan, saka naman ako pupunta sa gitna ng mga estranghero.” Nakita kong pagod ang lalaki, kaya tinanong ko siya kung puwede akong magmaneho ng kanyang kotse, dahil tatlong daang milya akong kasabay niya sa kanyang daraanan. Pero bago ko pinaandar ang sasakyan mula sa gilid ng bangketa, inilabas ko ang aking Bagong Tipan at inilapag ito sa kanyang kandungan.

“May limang kahanga-hangang talata sa Aklat na iyan, at gusto kong basahin mo ang mga iyon nang malakas, at sisikapin kong ipaliwanag ang mga iyon habang nagbibiyahe tayo. Una, gusto kong buksan mo ang Ebanghelyo ni Juan.” Heto ang isang malaking negosyante na hindi alam kung nasaan ang Ebanghelyo ni Juan, kaya hinanap ko ang Juan 5:24, at binasa niya ang mga salitang ito: “Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Ang nakikinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi

mapapasa paghatol, kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay.”

“Ngayon, gusto kong makita mo na ito ang ebanghelyo,” sabi ko sa kanya. “Sampalatayanan mo ang mabuting balitang binabasa mo at tanggapin mo ang kaloob.”

Pinabasa ko sa kanya ang Juan 1:12: “Datapuwat ang lahat ng tumanggap sa Kanya, ay binigyan Niya ng karapatang maging mga anak ng Diyos, sa makatuwid baga’y ang mga sumasampalataya sa Kanyang pangalan.”

“Sunod, gusto kong basahin mo ang kahanga-hangang talatang iyon, Juan 3:16”: “Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.”

“Ngayon, gusto kong makita mo na tayo ay naliligtas sa pamamagitan ng soberanong biyaya, at biyaya lamang,” at pinabasa ko sa kanya ang Efeso 2:8: “Sapagkat sa biyaya kayo’y naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito’y hindi sa inyong sarili, ito’y kaloob ng Diyos: Hindi sa mga gawa, upang walang sinumang magmapuri.”

“Ngayon, isa na lang na talata, sa ngayon,” at pinabasa ko sa kanya ang Roma 10:9 at 10: “Na kung ipahahayag mo ng iyong bibig si Jesus na Panginoon, at sasampalataya ka sa iyong puso na Siya’y ibinangon ng Diyos mula sa mga patay, ay maliligtas ka.”

Nang matapos siya, sinabi niya, “Ayos lang ba sa iyo kung babasahin ko ulit?” Kaya hinanap kong muli ang lahat ng iyon para sa kanya, at binasa niya ulit. Nang matapos siya sa ikalawang pagkakataon, sinabi niya, “Ayos lang ba sa iyo kung babasahin ko pa nang isang beses?”

“Basahin mo hangga’t gusto mo,” sagot ko. “Tatlong daang milya pa ang biyahe natin, at gusto kong naririnig kang binabasa ang

mga iyon.” Pero nang matapos siya sa pagkakataong ito, tumingin siya pababa sa sulok ng pinto, at naririnig kong sinasabi niya, halos pabulong, nang ilang ulit, ang dalawang salitang ito lamang: “Maliligtas ka,” “Maliligtas ka.” Pagkatapos ay lumington siya at, habang nakatingin sa akin, sinabi niya, “Sinasabi ng huling talatang iyan na kung sasampalataya ako na si Jesus ay Panginoon—at sinasampalatayanan ko iyan ngayon din—at kung sasampalataya ako na inilabas Siya ng Diyos sa libingan—at sinasampalatayanan ko rin iyan—sinasabi ng huling bahagi na maliligtas ako.” Pagkatapos ay huminto siya at naghintay nang ilang minuto, saka bumulalas, “Naniniwala ako na ako’y isang taong ligtas na ngayon din!” Huminto kami at nag-aral ng Biblia at pareho kaming nanalangin. Nang iwan ko siya, nagpatuloy siya sa daan na nagagalak sa Panginoon.

Nang makilala ko siya, isa siya sa pinakabigo at pinakapanghinang taong nakilala ko kailanman, pero sana’y nakita mo siya habang nagmamaneho sa daan, nagagalak sa kanyang bagong natagpuang Panginoon at Tagapagligtas.

Mga Cristianong Dogmatiko

Kung hindi ako nagkakamali, sa palagay ko’y iyon ang una kong pakikisakay sa buong Texas matapos akong magbalik-loob. Nagpapatotoo ako sa isang lalaki tungkol sa kung saan ako iniligtas ng Panginoon at kung para saan Niya ako iniligtas; at kung paanong tiyak kong alam na gugugulin ko ang buong walang hanggan kasama ng Panginoon. Humarap siya sa akin at, nang may kaunting panunuya, sinabi, “Ang problema sa inyong mga Cristiano ay masyado kayong dogmatiko.” [Dahil hindi ko tiyak ang kahulugan ng salitang dogmatiko, sa unang pagkakataong nagkaroon ako ay hinanap ko ito sa diksyonaryo. Ganito ang kahulugan ibinibigay ni Webster: “dogmatiko, ang magpahayag nang tiyakan at may katapangan.” Kung may sinuman sa buong

mundo na dapat magpahayag nang tiyakan at may katapangan, iyon ay ang nagpapahayag ng ebanghelyo. At pagdating sa bagong kapanganakan, ako ay sukdulang dogmatiko. Kailangan kang ipanganak na muli. Hindi sinabi ng Panginoong Jesus, “Dapat sana ay ganoon ka,” o “iyan ang makatwirang gawin,” kundi “kailangan.” Kapag sinabi ng Panginoong Jesus na kailangan, wala nang ibang mapagpipilian. Kailangan kang ipanganak na muli, o, ipanganak mula sa itaas.]

Matapos kaming makabiyahe nang matagal-tagal, humarap siyang muli sa akin at sinabi, “Alam mo, hindi ako nakatulog kahit isang kisap-mata kagabi. Narinig ko ang orasan sa munisipyo na tumutunog bawat oras.”

Nagsalita ako at sinabi, “May panahon na ang aking budhi ay umuupo sa gilid ng kama at kinakausap ako buong gabi, pero kagabi ay natulog ako na parang sanggol, dahil alam kong ang lahat ng aking kasalanan ay pinatawad na at may kapayapaan ako sa Diyos. Ang totoo, ‘Siya ang ating kapayapaan’ (Efeso 2:14). Ang aking kapayapaan ay isang Persona, isang Personang hindi nagbabago kailanman, Siya rin kahapon, at ngayon, at magpakailanman.”

Batang Tao, Anak na Banal

Ilang taon na ang nakararaan, habang nasa Mexico ako, nakilala ko sa kakaibang paraan ang isang batang misyonerong modernista. Hindi ko alam kung bakit, pero tinanong niya ako kung sasama ako sa kanya kinabukasan at mangangaral para sa kanya, at siya ang magiging tagapagsalin sa ilang lungsod kung saan may kongregasyon siya. Hindi pa kami gaanong nakalalayo sa Mexico City nang mapagtanto ko agad na kulang siya sa Biblia pero sagana sa teolohiya, dahil kagagaling lang niya sa seminaryo (at masasabi kong talagang hilaw pa). Tinanong ko siya kung naniniwala siyang ang Panginoong Jesu-Cristo ay ipinanganak ng

isang birhen, at sumagot siya, “Siyempre hindi. Aba, minsan o dalawang beses lang iyan binanggit sa Bagong Tipan.”

“Ilang beses ba kailangang sabihin ng Diyos ang isang bagay para maging totoo ito?” tanong ko sa kanya. Binuksan ko ang aking Biblia sa Isaias 9:6 at binasa sa kanya ang mga salitang ito: “Sapagkat sa atin ay ipinanganak ang isang bata, sa atin ay ibinigay ang isang anak na lalaki; at ang pamamahala ay maaatang sa Kanyang balikat: at ang Kanyang pangalan ay tatawaging Kamangha-mangha, Tagapayo, Makapangyarihang Diyos, Walang Hanggang Ama, Prinsipe ng Kapayapaan.” Ang Bata ay ipinanganak—tumutukoy sa Kanyang pagkatao; ang Anak ay ibinigay—tumutukoy sa Kanyang pagka-Diyos. Ang pagka-Diyos at ang alabok ay nagsama sa persona ng Panginoong Jesu-Cristo. Ang ating Panginoon ay lubos na tao kaya’t Siya ay naipagbili sa tatlumpung pirasong pilak, gayunma’y lubos na Diyos kaya’t kaya Niyang tubusin ang sanlibutan; lubos na tao kaya’t Siya ay naipagbili sa halaga ng isang alipin, gayunma’y lubos na Diyos kaya’t kaya Niyang palayain ang milyun-milyon.

Nang lumapit si Tomas at magpatirapa sa paanan ng Panginoon at sabihing, “Panginoon ko at Diyos ko,” tinanggap ng Panginoong Jesus ang kanyang pagsamba. Iisa, at iisa lamang, ang tinutukoy ni Pablo nang sabihin niya, “Ang ating dakilang Diyos at Tagapagligtas, si Jesu-Cristo.” At sa isa pang pagkakataon, nang lumapit si Felipe sa ating Panginoon at sabihing, “Panginoon, ipakita Mo sa amin ang Ama, at sasapat na sa amin,” sinabi ng Panginoong Jesus, “Felipe, tingnan mo Akong mabuti. Felipe? Ang nakakita sa Akin ay nakakita sa Ama.”

Sinasabi ni Pablo sa unang kabanata ng Roma na Siya ay “ipinanganak sa binhi ni David . . . at ipinahayag na Anak ng Diyos na may kapangyarihan.” Ginawang tao; ipinahayag na Diyos. Kung ang Panginoong Jesu-Cristo ay isa lamang mabuting tao, paano

Niya masasabi sa mga eskriba at Fariseo, “Kayo'y mula sa ibaba, ngunit Ako'y mula sa itaas”?

Ang isang tao lamang ay hindi kailanman makapamamatay para sa aking kasalanan; ang Diyos ay na kay Cristo, na ipinakikipagkasundo ang sanlibutan sa Kanyang sarili. Mapalad ang taong sumasampalataya rito nang buong puso.

Ang Continental Divide

Sa paglalakbay ko pakanluran, pinasakay ako ng isang hukom sa Wyoming. Nagkaroon ako ng kagalakang sabihin sa kanya ang ebanghelyo ng kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya, at na si Cristo ang Kataas-taasang Hukuman, na wala nang mapag-aapelaan pa sa itaas Niya. Sa wakas ay dumating kami sa isang sangang-daan kung saan kami naghiwalay, dahil papunta siya sa isang lugar na tinatawag na “Baggs”—kung saan ako pumunta makalipas ang isang taon at umupa ng isang bulwagan para sa ilang pulong. Pero bago kami naghiwalay, sinabi niya, “Pagdating mo sa tuktok ng bundok, nakatayo ka na sa Continental Divide; ang lahat ng tubig na bumabagsak sa silangang panig ay umaagos patungo sa Atlantiko, at ang lahat ng tubig na bumabagsak sa kanlurang panig ay umaagos patungo sa Pasipiko.”

Papalubog na ang araw at nagliliyab sa magagandang kulay ang kanlurang langit. Habang nakaupo ako sa aking maleta, pumitas ako ng isang maliit na bulaklak ng bundok, isa sa pinakamagagandang bulaklak na nakita ko kailanman. Hindi ko maiwasang mabatid na ang Diyos ding nagpinta ng paglubog ng araw na iyon sa kalangitan ang siya ring Diyos na nagpinta ng lahat ng magagandang guhit sa maliit na bulaklak na iyon. At Siya ang aking Ama at nangakong hindi ako iiwan ni pababayaang man. Naglakad ako buong gabi nang gabing iyon, at nang marating ko ang Continental Divide, may malaking karatulang nagsasabing, “Continental Divide, taas 8,280 talampakan.” Sa sobrang saya ko

sa Panginoon ay kinailangan kong magkaroon ng pulong-panalanginan, kaya lumuhod ako at nagpasalamat sa aking Ama para sa gabing tumayo ang aking kaluluwa sa dakilang hangganan at humakbang ako lampas sa guhit, mula sa pagkaalipin tungo sa maluwalhating kalayaan, mula sa kamatayan tungo sa buhay, at mula sa hukay tungo sa Kanyang presensiya. Mula sa oras na iyon, ang lahat sa aking buhay ay umaagos na patungo sa Diyos. Habang naglalakad ako sa daan nang gabing iyon, ang bawat bituin sa kalangitan ay tila nagsasabing, “Ipinanganak na muli, hindi na mamamatay kailanman.”

Mahahabang Sakay, Maiikling Lakad

Habang inihahanda ko ang aking bag para sa isa sa mga kamakailan kong paglalakbay, napansin kong mas maraming babasahin at maliliit na aklat ang inilalagay ko kaysa sa karaniwan kong dala. Nakikita kong magiging napakabigat ng aking bag, kaya huminto ako para manalangin nang sandali at hiniling ko sa aking Ama na ayusin ang mga masasakyan para hindi ko na kailangang maglakad at magbitbit ng aking bag nang malayo. Pagdating ko sa silangang baybayin, binalikan ko sa isip ang lahat ng naging sakay ko at, kung pagsasamahin ang lahat ng paglalakad, wala pang dalawang milya ang ibinitbit ko ang aking bag sa kabuuang tatlong libong milya.

Isang araw sa lungsod ng Douglas, Arizona, sumakay ako ng bus ng lungsod para pumunta sa bahay ng isang kaibigan sa hilagang bahagi ng lungsod. Inilibot ako ng drayber ng bus sa buong bayan at ibinalik ako sa mismong lugar ding iyon. Nang mga oras na iyon, punô na ang bus ng mga taong nagsasalita ng Kastila, at bigla kong naalala na ilang araw na ang nakararaan ay binigyan ako ng isang kaibigan ng ilang napakagandang maliliit na aklat sa wikang Kastila. Binuksan ko ang aking bag, inilabas ang mga iyon, at binigyan ko ng tig-isa ang bawat tao sa bus. Walang kahit isang

naiiba—binabasa ng bawat isa ang maliit na aklat na iyon sa buong panahong nakasakay ako sa bus.

Panghihina ng Loob

Naniniwala ako na isa sa pinakamalalaking sandata ni Satanas ay ang panghihina ng loob. Pagdating ko sa Denver isang malamig na gabi ng taglamig, pumunta ako sa YMCA at kumuha ng puwesto sa dormitoryo. Kinaumagahan, pitong pulgada na ang niyebe sa lupa—at butas pa ang dalawa kong sapatos. Kaya pumunta ako sa Woolworth's at bumili ng isang pares ng swelas na idinidikit. Habang naglalakad ako pabalik sa Y, para bang si Satanas mismo ang naglalakad sa tabi ko at nagsasabing, “Ikaw, mangangaral ng ebanghelyo? Aba, hindi ka nga nakarating ng ikaanim na baitang.” At madadala kita sa mismong lugar sa Sixteenth Street kung saan ako huminto at nagsabi—nang malakas—“Oo, sa biyaya ng Diyos, mangangaral ako ng ebanghelyo, at tatlumpung taon ko na itong ginagawa.”

Kinabukasan ay nakakuha ako ng trabaho sa isang restawrang Intsik. Ang anak ng may-ari, isang binatang mga labimpitong taong gulang, ay nakahiga sa kuwarto sa likod, malubha ang sakit na TB, kaya bawat araw, habang nagbabalat ako ng patatas o nagbabalat ng gisantes, ikinukuwento ko sa kanya ang pag-ibig ng isang Tagapagligtas na namatay at ang kapangyarihan ng isang Tagapagligtas na muling nabuhay. Bago ako umalis, nagkaroon ako ng kagalakang akayin siya sa Panginoong Jesu-Cristo.

Sa sumunod kong pagbisita sa Denver, makalipas ang mga isang taon, binalikan ko ang binata para dalawin, pero pumanaw na pala siya upang makapiling ang Panginoon. Ito ang isa sa mga katotohanang “At nalalaman natin” sa Kasulatan (hindi lamang ito pangako, ito ay katotohanan). “At nalalaman natin na ang lahat ng bagay ay nagtutulong-tulong sa ikabubuti ng mga umiibig sa

Diyos, sa makatuwid baga'y ng mga tinawag ayon sa Kanyang layunin" (Roma 8:28).

Mga Kailangan sa Pagkakamit ng mga Kaluluwa

Kumbinsido ako na ang dahilan kung bakit hindi tayo gaanong ginagamit ng Panginoon sa personal na pagkakamit ng mga kaluluwa ay dahil hindi tayo handang gawin ito. Hindi tayo nagdadala ng Bagong Tipan, at kung magdala man tayo, hindi natin alam kung saan bubuklatin ang mga angkop na talata para sa taong kausap natin, Judio man siya o Gentil o Katoliko o kasapi ng isang kulto. Bihira nating maisip na magdala ng talagang magagandang babasahin at maliliit na aklat sa ating bulsa, o hilingin sa Panginoon na akayin tayo sa isang kaluluwa sa araw na iyon. Dapat nating gamitin ang Salita ng Diyos at magtiwala sa Banal na Espiritu na bigyang-buhay ito sa isang puso at isip.

Naaalala ko ang isang pagkakataon nang naghahanda ako para makisakay paakyat sa kanlurang baybayin, at nang buksan ko ang drawer kung saan ko itinatago ang aking mga babasahin at maliliit na aklat, naroon ang isang maliit na aklat na pinamagatang *A Jew and the Name of Messiah*, ni Daniel Rose, isang Judiong maraming taon nang nananampalataya sa Panginoon. Ang maliit na aklat na ito ay parang halos tumalon sa akin, kaya kinuha ko ito, iniyuko ang aking ulo, at hiniling sa Panginoon na makasakay ako sa isang Judiong nangangailangan ng aklat na ito.

Kinabukasan, nang magsimula akong maglakbay, ang pinakamahaba kong sakay ay sa isang mabuti at edukadong-edukadong Judio. Nakikita kong matalas ang isip ng lalaking ito at nakapagtatanong siya tungkol sa Mesiyas ng mga tanong na hindi mo madalas marinig. Kaya matapos kaming mag-usap nang ilang oras, tinanong ko siya kung ano ang kanyang propesyon. Sinabi niyang abogado siya mula sa New Jersey. Napakaganda ng naging

pag-uusap namin. Sa abot ng aking nalalaman, hindi niya tinanggap ang Panginoong Jesus bilang kanyang Tagapagligtas, pero tiyak kong marami siyang dapat pag-isipan, at ipinangako niya sa akin na babasahin niya ang bawat salita sa maliit na aklat.

Ang Tagapagpasan ng Pasanin

Nang marating ko ang Redding, California, sa paglalakbay ding ito, nakatayo ako sa mainit na sikat ng araw at nagtataka kung bakit walang humihinto. Pagkatapos ay dumating ang mabuting binatang ito. Hindi nagtagal ay pinag-uusapan na namin ang ebanghelyo, pero parang ayaw niyang magbukas ng loob. Pagkatapos ng matagal-tagal na sandali, sinabi niya, “Sa palagay ko’y hindi na tayo magkikita pang muli, kaya mabuti pang sabihin ko na sa iyo ang buong kuwento.

“Hindi pa natatagalan nang bumalik ako mula sa ibang bansa, at sinabi sa akin ng asawa ko na gusto niyang makipagdiborsiyo. At may maliit kaming sanggol na tatlong buwang gulang. Hindi ko na iyon kinaya, at nagsimula itong bumagabag sa isip ko, kaya ipinasok nila ako sa isang ospital pangkaisipan ng hukbong-dagat. Habang nakahiga ako roon araw-araw, nagsimula kong isipin ang isang bagay na nangyari apat na taon na ang nakararaan. Isinama ko ang nakababata kong kapatid na lalaki sa pangangaso, at hindi sinasadyang nabaril ko siya at napatay. Napawalang-sala ako sa kaso, pero nagsimula kong paratangan ang aking sarili na isang mamamatay-tao. Saka ako talagang nagkadurug-durog.”

Laking pasasalamat ko na naisalaysay ko sa kanya ang tungkol sa Isa na nagsabi, “Magsiparito sa Akin ang lahat ng nangapapagal at nangabibigatang lubha, at kayo’y Aking papagpapahingahin.” Maaari nating ipasan sa Kanya ang ating mga pasanin at dalamhati kapag Siya na ang ating Panginoon at Tagapagligtas at Kaibigan. Nang marating namin ang Roseburg, Oregon, tumabi

kami at huminto, at nagkaroon ako ng kagalakang ituro ang batang mandaragat na ito sa Panginoon. Kahanga-hangang malaman na tayo ay mga kamanggagawa ng Kanya na nagsabi, “Ibinigay na sa Akin ang buong kapamahalaan sa langit at sa lupa.”

Napawi ang Uhaw

May mga pagkakataong hindi naging madali para sa akin ang magpatotoo para sa aking Panginoon. Ang totoo, hindi ito kailanman madali. Naaalala ko nang paalis ako ng Miami ilang taon na ang nakararaan, nang pasakayin ako ng isang lalaking papunta sa West Palm Beach. Kahit pa ang diyablo mismo ang nakaupo sa pagitan namin, hindi na sana iyon naging mas mahirap na kausapin siya tungkol sa Panginoon. Nanalangin ako at hiniling sa Panginoon na tulungan akong maabot siya ng ebanghelyo. Sinabi niya sa akin na bartender siya sa isang otel sa Miami, pero parang may hinahanap ang kanyang puso, kaya ikinuwento ko sa kanya ang tungkol sa tubig na buhay na siyang tanging makapapawi sa kanyang uhaw. Mismong sa harap ng post office sa West Palm Beach, nanampalataya siya kay Cristo bilang kanyang Tagapagligtas at Panginoon.

Malinis na Kuwento?

Hindi kailanman magkaparehong-magkapareho ang dalawang kaso. Bagaman iisang Panginoon ang kailangan ng lahat, kailangan mong harapin ang bawat isa sa medyo naiibang paraan. Kung minsan ay kailangan mong maging talagang prangka at direktso sa punto.

Naaalala kong paalis ako ng Denver isang araw, at may lalaking huminto para pasakayin ako. Halos hindi pa ako nakakaupo sa tabi niya nang dumukwang siya at sinabi, “Ikukuwento ko sa iyo ang isang kuwentong narinig ko sa isang taberna kagabi.”

“Malinis bang kuwento iyan?” tanong ko. “Cristiano ako, at hindi ako kailanman nakikinig sa mga kuwentong mahahalay.”

Medyo namula ang kanyang mukha at sinabi, “Siguro’y mabuti pang huwag ko na lang ikuwento sa iyo ito.”

Pagkatapos ay ikinuwento ko sa kanya kung paanong binago ng Panginoong Jesus ang aking buhay at ginawa akong bagong nilalang kay Cristo—na ang mga lumang bagay ay lumipas na at ang lahat ng bagay ay naging bago (2 Corinto 5:17). Bago kami naghiwalay, sinabi niya sa akin na diyakono siya sa isang iglesia; sinabi ko sa kanya na ang tanging napala niya nang siya’y bautismuhan ay ang mabasang-mabasa.

“Lumusong ka sa tubig na isang tuyong makasalanan at umahon kang isang basang makasalanan.” Katulad siya ng napakarami sa ating mga iglesia ngayon—mga bautismadong kandidato para sa impiyerno, na walang nalalaman kung ano ang ibig sabihin ng bumangon at lumakad sa panibagong buhay at mamuhay nang karapat-dapat sa pangalang Cristiano.

Kaalaman Kahit Walang Pag-aaral

Hindi nagtagal matapos akong magbalik-loob, natagpuan ko ang aking sarili sa malayong timog. Isang gabi sa isang maliit na bayan sa Mississippi, may malakas na bagyo. Tumakbo ako para sumilong sa pintuan ng isang tindahan. Isang batang itim na lalaki ang sumilong doon kasama ko, at naaalala kong naglabas ako ng isang Ebanghelyo ni Juan mula sa aking bulsa at ibinigay ito sa kanya.

“Iho, pagdating mo sa bahay kung saan mas maliwanag ang ilaw, gusto kong basahin mo ito.”

“Pero hindi po ako marunong bumasa,” sagot niya, “hindi pa po ako nakapasok sa paaralan kahit isang araw sa buhay ko.”

“Aba, nakapunta ka na ba sa Sunday school?”

Nagliwanag ang kanyang mukha nang sabihin niya, “Opo, Ser, nagpupunta po ako sa Sunday school tuwing Linggo.”

Gusto kong malaman kung gaano karami ang alam ng batang ito, kaya sinabi ko, “Sabihin mo nga sa akin. Sino ang Panginoong Jesu-Cristo?” Habang ako'y nabubuhay, hindi ko malilimutan kung paano siya tumingala sa akin at nagsalita nang may tinig ng katiyakan.

“Naniniwala po ako na ang Panginoong Jesu-Cristo ay Diyos.”

“Iho,” sabi ko, habang inilalagay ang aking kamay sa kanyang balikat, “hindi ka pa nakapasok sa paaralan, pero mas marunong ka pa kaysa sa ilang propesor sa kolehiyo na kilala ko.” Itinatago ng Diyos ang mga bagay na ito sa marurunong at matatalino at inihahayag sa mga sanggol. Naniniwala ako na mas marami pang nakikita ang batang ito habang nakaluhod kaysa sa nakikita ng ilang propesor sa kolehiyo habang nakatingkayad.

Mga Libingang May Laman at Walang Laman

Isang araw, papasok ako ng Toronto nang pasakayin ako ng isang batang inhinyero mula sa India. Nang magkakilala na kami, matagal kaming nag-usap tungkol sa Kristiyanismo.

“Kaming mga nasa pananampalatayang Mohammedan,” sabi niya, “ay maaaring maghatid sa iyo sa lugar kung saan nakalibing ang aming mga dakilang pinunong panrelihiyon, at alam naming naroon pa sila, pero kayong mga Cristiano ay hindi iyan magagawa.”

“Aba, iyan mismo ang ipinagmamapuri namin,” sagot ko. “Walang sinumang mangangarap na pumunta sa Jerusalem na umaasang makakita ng lapida na may nakasulat na, ‘Dito nakahimlay ang katawan ni Jesus na taga-Nazaret.’ Sapagkat ang Panginoong

Jesus lamang ang makapagsasabi, 'Ako ang pagkabuhay na muli, at ang buhay: ang sumasampalataya sa Akin, bagaman siya'y mamatay, ay mabubuhay' (Juan 11:25). Hindi kami nagsisimba tuwing Linggo para parangalan ang isang bangkay, kundi para salubungin ang isang Mananagumpay, isang Tagapagligtas na muling nabuhay at niluwalhati, na balang araw ay babalik upang mamahala at maghari." Masasabi natin kasama ni Pedro, "Purihin ang Diyos at Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na ayon sa Kanyang malaking awa ay ipinanganak tayong muli sa isang buhay na pag-asa sa pamamagitan ng pagkabuhay na muli ni Jesu-Cristo mula sa mga patay" (1 Pedro 1:3). Masasabi ni Pablo, "At kung si Cristo ay hindi binuhay na muli, walang kabuluhan ang inyong pananampalataya; kayo'y nasa inyong mga kasalanan pa. . . . Kung sa buhay na ito lamang tayo may pag-asa kay Cristo, tayo sa lahat ng tao ang pinakakahabag-habag" (1 Corinto 15:17, 19).

Mula sa libingan Siya'y bumangon,

Na may dakilang tagumpay laban sa Kanyang mga kaaway;

Bumangon Siyang Mananagumpay mula sa madilim na kaharian,

At nabubuhay Siya magpakailanman upang maghari kasama ng Kanyang mga banal.

Siya'y bumangon! Siya'y bumangon!

Aleluya! Si Cristo'y bumangon!

Ang Di-pantay na Pamatok

Napakainit ng araw na iyon sa Benson, Arizona, at parang napakaraming kotse ang dumaraan pero walang humihinto. Pagkatapos ay dumating ang binatang ito, at pagkaraan ng ilang salita ay alam kong ito ang taong inilaan ng Diyos para sa akin

nang araw na iyon. Sinabi niya sa akin na kagagaling lang niya sa Tucson para dalawin ang dati niyang asawa.

“Ikinasal kami mga sampung taon na ang nakararaan, mga bata pa lang kaming kagagraduate ng high school, at wala pang tatlong taon ay nagdiborsiyo na kami. Wala akong maibibigay na mabuting dahilan maliban sa pareho kaming bata pa at mangmang.” Pagkatapos ay nagsimula siyang magkuwento tungkol sa kanyang anak na lalaki, kung gaano kabait na bata ito.

“Alam mo, may nangyari sa asawa ko. Aba, nagsasalita na siyang tulad mo tungkol sa pagiging ligtas at sa pagkakilala sa Panginoon bilang kanyang Tagapagligtas. Aba, sinubukan pa nga niya akong isama sa pulong-panalanginan kagabi. Naniniwala akong mahal pa rin niya ako, pero sinabi niyang sinasabi ng Biblia, ‘Ang Cristiano ay hindi dapat makipamatok sa isang hindi sumasampalataya; hindi talaga ito magtatagumpay.’ ”

Huminto kami para kumain, at habang nakaupo kami roon ay ipinakita ko sa kanya kung paanong siya rin ay makaaalam mula sa Kasulatan na siya ay ligtas. Pagkatapos kumain, lumabas kami sa kotse at matagal kaming nakaupo roon, nag-uusap tungkol sa kanyang pangangailangan ng isang Tagapagligtas upang siya'y maging tunay na asawa, at ama sa kanyang anak. Bago namin pinaandar ang sasakyan mula sa gilid ng bangketa, naniniwala akong nanampalataya siya sa Panginoon bilang kanyang Tagapagligtas. Ang huli niyang sinabi sa akin ay, “Babalik ako sa Arkansas at aayusin ko ang lahat, at pagkatapos ay babalik agad ako sa Tucson para makipagkita sa asawa ko.”

Mga Saserdote at mga Banal

Isang araw, sa paglalakbay ko paakyat sa kanlurang baybayin patungong Canada, napilitan akong sumakay ng tren dahil sa isang malakas na bagyo. Pagpasok ko pa lamang sa bagon, napansin ko ang isang batang pari na nakaupo sa harapang

upuan. Ang una kong naisip ay umupo sa tabi niya, pero napansin kong may ilang aklat siyang nakabukas at nakakalat sa tabi niya, kaya alam kong hindi iyon ang tamang gawin. Naniniwala ako na dapat tayong maging maingat at mahusay makitungo—pero may ilang Cristianong sa sobrang ingat ay hindi na kailanman sumusulong. Kaya nanalangin ako at hiniling sa Panginoon na ipakita sa akin nang malinaw kung paano ko kakausapin ang batang paring ito. Sa mismong sandaling tumayo ako para pumunta sa silid-pahingahan ng mga lalaki, tumayo rin siya at pumunta roon. Nagkita kami sa silid-pahingahan, at nagpakilala ako, at hindi nagtagal ay napakaganda na ng aming pag-uusap. Tuwing may pagkakataon, isinisingit ko ang mga talata ng Kasulatan. Matapos kaming mag-usap nang mga labinlimang minuto, sinabi niya, “Ano ang trabaho mo? Ano ka ba?”

“O,” sabi ko, “isa akong saserdote.”

Sinuri niya ako nang ilang minuto at sinabi, “Sinabi mo bang saserdote?”

“Alam kong hindi ako nakasuot ng itim na terno o ng kuwelyong pampari,” sagot ko, “pero gayunman, sinasabi ng aking Biblia na ang bawat isang tinubos ng mahalagang dugo ni Cristo ay isang hari at saserdote.” Binuksan ko ang aking Bagong Tipan sa Pahayag 1:6 at pinabasa ko sa kanya ang mga salitang ito: “At ginawa Niya tayong mga hari at mga saserdote sa Diyos at sa Kanyang Ama; sumakanya nawa ang kaluwalhatian at ang paghahari magpakailanman.”

Hindi nagtagal pagkatapos noon, nagkaroon ako ng pribilehiyong sabihin sa kanya na ako ay isang banal. Halos hindi na niya ito makayanan, kaya sinabi ko sa kanya na alam kong ginagawang mga santo ng kanyang simbahan ang mga tao matapos silang patay na nang ilang daang taon.

“Pero sa palagay mo ba’y sumulat si Pablo sa mga patay na banal nang sumulat siya sa mga banal sa Efeso, at sa mga banal sa

Corinto, at sa mga banal sa Roma? Hindi ba't mga tao rin sila na tulad mo at tulad ko? Ang pagpapaging-banal na ibinibilang sa iyo ang gumagawa sa iyo na isang banal; ang patuloy na pagpapaging-banal ang gumagawa sa iyo na namumuhay nang banal.

“Tuwing matatagpuan ang salitang banal sa Bagong Tipan (at minsan lamang ito matatagpuan sa Lumang Tipan), lagi itong nasa anyong maramihan, hindi kailanman nasa isahan. Tinawag ni Pablo ang lahat ng taga-Corinto na mga banal kahit namumuhay sila nang malayong-malayo sa pamantayan. Mga banal tayo dahil sa kung ano tayo kay Cristo, pero hindi laging namumuhay nang banal.” Bago kami naghiwalay, inabot niya at kinuha ang Bagong Tipan sa aking kamay.

“Ako na ang babasa niyan.” Nakabukas ito sa unang kabanata ng 1 Corinto. Ilang minuto siyang nagbasa at bumulalas, “Aba, ang sinasabi ay ‘upang maging mga banal.’”

“Kaibigan, hindi mo ba nakikita na ang mga salitang ‘upang maging’ ay naka-italiko? Idinagdag lamang ang mga ito, sapagkat sa Diyos ay hindi tanong ng ‘maging’ o ‘hindi maging.’ Maaaring nagtitiwala ka sa ginawa ni Cristo sa krus para sa iyong kaligtasan at bilang tangi mong pag-asa sa Langit, o nagtitiwala ka sa simbahan o sa mabubuting gawa o sa sarili mong katuwiran—na tinatawag ng Diyos na maruming basahan.” Bago kami umalis, tinanggap niya ang lahat ng babasahing ibinigay ko, sinabing tiyak na babasahin niya ang mga iyon, at pinisil niya ang aking kamay.

Panahon ng Pag-aani

Isang araw, habang nakasakay ako kasama ng isang kaibigan, may napansin akong puting bagay sa bukid, kaya tinanong ko kung ano iyon. Sumagot siya, “Aba, trigo iyan.”

“Trigo!” bulalas ko. “Akala ko'y kulay-ginto ang trigo.”

“Oo nga,” sabi niya, “kapag hinog na; pero kapag sobrang hinog na, nagsisimula itong pumuti.”

“A,” sabi ko, “alam ko na ngayon kung bakit sinabi ng ating Panginoon, ‘Ang mga bukid ay mapuputi na.’ Sobra nang hinog ang mga ito, pero kakaunti ang mga manggagawa.”

“Ang natutulog sa pag-aani ay anak na nagdadala ng kahihiyan” (Kawikaan 10:5).

Bawat mananampalataya ay tatayo balang araw sa Hukuman ni Cristo, at ang ating mga buhay ay susuriin at susukatin. Bawat hindi sumasampalataya ay haharap sa Dakilang Puting Trono. Isang libong taon ang pagitan ng dalawang ito. May mga tatayo sa Hukuman ni Cristo at ang tanging mayroon sila ay kahoy, dayami, at pinaggapasan (iyan ang ginagamit sa paggawa ng mga kubo). Ang iba ay tatayo roon na may ginto, pilak, at mahahalagang bato (iyan ang ginagamit sa pagtatayo ng mga palasyo). Kahoy—patay na mga puno. Dayami—patay na damo. Pinaggapasan—patay na mga tangkay. Ang isang buong bisig nito ay hindi man lamang nagkakahalaga ng beinte-singko sentimos.

Pero sinasabi ni Pablo na may mas mabuting paraan. Maaari kang magkaroon ng ginto, pilak, at mahahalagang bato. Ang ginto sa Biblia ay tumutukoy sa katuwiran; ang pilak, sa pagtubos; ang mahahalagang bato, sa kaluwalhatian.

Ang mga ginagawa natin na nadaramtan ng katuwiran ng Panginoong Jesu-Cristo, nakatayo sa batayan ng pagtubos at para sa Kanyang kaluwalhatian, ang tanging mga bagay na makapapasa sa pagsubok sa Hukuman ni Cristo.

Dapat ba akong pumaroon nang walang dala? Ganyan ba haharapin ang aking Tagapagligtas?

Wala ni isang kaluluwang ihaharap sa Kanya; dapat ba akong pumaroon nang walang dala?

Nawa'y pukawin tayong lahat ng Panginoon na asikasuhin ang gawain ng ating Ama habang araw pa, sapagkat “dumarating ang gabi na walang taong makagagawa.”